

CEVRO REVUE 1

ČASOPIS PRO PŘÍZNIVCE PRAVICOVÉ POLITIKY

Sestavování vlády
CEVRO v roce 2006
Edmund Burke

CENA: 30,- Kč

OBSAH

ÚVODNÍK	3
POLITIKA VÁŽNĚ I NEVÁŽNĚ / Zakažme i komunistické symboly / Ivan Langer	3
TÉMA / Česká vláda v době volebních remíz / Petr Sokol	4
Přehled vlád a jejich předsedů v Československu a České republice	6
Vláda a parlament – věční rivalové / Petr Kolář	8
Velká koalice v Německu / Stefan Gehrold	9
Perspektivy a možnosti druhé Topolánkovy vlády / Lubomír Kopeček	10
ROZHOVOR / Petr Fiala / Zbyněk Klíč	11
AKTUÁLNĚ / Mít, či nemá ministerstvo informatiky? / Jaroslav Krupka	12
Topolánek držel slovo, Paroubek neustále lhal / Jan Morava	12
Evropské instituce ovládli němečtí konzervativní politici / Oldřich Vlasák	13
Zajímavá volba předsedy a vedení frakce EPP-ED / Hynek Fajmon	13
ANKETA PRO 3 / Michal Doktor, Jiří Janeček, Zdeněk Lhota	14
POLITICKÁ REKLAMA / US midterm elections I. / Marek Buchta	15
O CEVRO / Rušný rok 2006 / Jiří Kozák	16
Vánoční benefice CEVRO Institutu / Markéta Štalmachová	17
Studenty CEVRO Institutu čekají první zkoušky / Petr Kolář	17
Ekonomicko-právní akademie / Jiří Kozák	18
CEVRO V MÉDIÍCH / v prosinci / Zbyněk Klíč	19
REJSTŘÍK ČLÁNKŮ / CEVRO Revue 2006, rubrika Téma	19
ZAHRANIČNÍ INSPIRACE / Vzpouza malých a český scénář / Ladislav Mrklas	20
GALERIE OSOBNOSTÍ / Edmund Burke – otec konzervativního smýšlení / David Floryk	21
PŘEČETLI JSME / Parlamentní volby 2006 a česká politika,	
Volby do Poslanecké sněmovny v roce 2006 / Jiří Klindera	22
12 OTÁZEK NA NEPOLITICKÉ TÉMA / Petr Bratský	22
ZÁBAVA / VĚDOMOSTNÍ TEST / Historie voleb v Čechách	23
ZÁBAVA / HÁDANKA A KVÍZ	24
ZÁBAVA / KŘÍŽOVKA	25
MĚSÍC ČESKÉ PRAVICE / leden / Petr Sokol	26

CEVROREVUE

ČASOPIS PRO PŘÍZNIVCE PRAVICOVÉ POLITIKY

VYDAVATEL:

CEVRO – Liberálně-konzervativní akademie
Jungmannova 17, 110 00 Praha 1-Nové Město
IČO: 697 80 684
tel.: 224 237 769, 603 460 851
e-mail: info@cevro.cz
www.cevro.cz
předseda: Ivan Langer
ředitel: Ladislav Mrklas
tajemnice: Petra Viktorová

VÝROBA:

Nakladatelství Jalna
Mickiewiczova 17, 160 00 Praha 6
tel.: 257 533 280
e-mail: jalna@jalna.cz
www.jalna.cz

šéfredaktor: Petr Sokol
výkonný redaktor: Zbyněk Klíč
technický redaktor: Jiří Sládeček
grafická úprava a zlom: Martin Sládeček
grafický návrh: Missing Element, s. r. o.
foto: titul – ČTK
ostatní – archiv CEVRO
tisk: Tiskárna Flora, s. r. o.

cena: 30,- Kč | Praha, leden 2007
ev. č. MK ČR E 141156 | ISSN 1213-9521

INZERUJTE V CEVRO REVUE

➤ Časopis CEVRO REVUE vychází od roku 2001, od ledna 2003 jako měsíčník.

➤ Časopis CEVRO REVUE je unikátním zdrojem informací pro všechny tvůrce i příznivce české pravicové politiky. Poskytuje prostor pro diskusi o nejrůznějších politických a ekonomických tématech.

➤ K přispěvatelům patří politici, akademici, publicisté a další příznivci nejen české liberálně-konzervativní politiky.

1/1 STRANY 15 000,- Kč

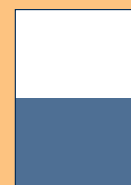
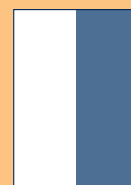
21 × 29,5 cm

1/2 STRANY 9 000,- Kč

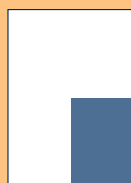
10,5 × 29,5 cm

21 × 14,5 cm

1/4 STRANY 5 000,- Kč

10,5 × 14,5 cm

21 × 9,5 cm

Další speciální rozměry inzerátů, vkládání listů – cena dohodou.

Ceny jsou smluvní a jsou uvedeny bez DPH.

Další informace: info@cevro.cz, tel.: 221 506 720

PETR SOKOL

šéfredaktor **CEVROREVUE**,
politolog

Právě dostáváte do ruky první letošní číslo **CEVROREVUE**. Nevstupujeme však pouze do nového roku, ale snad také do nové politické éry.

Česká republika má konečně vládu s důvěrou Poslanecké sněmovny. Zvláště potěšující je navíc skutečnost, že tato vláda má v čele pravicového premiéra a je tvořena středopravou koalicí, v níž nezasedá žádná vysloveně levicová strana. V lednu tohoto roku je tomu přesně devět let, kdy Klausova vláda přepustila místo ve Strakově akademii Tošovského vláde a začalo dlouhé období s pravici v opozici. Teprve nyní má nová vláda možnost svou práci napravit všechno špatné, co levicové vlády učinily při omezování svobody a zavádění další

a další regulace. Věřme, že se jí to, přes její velmi bolestný zrod a nutnost mnoha kompromisů, bude dařit.

Jedním z mnoha úkolů nové vlády bude i vytvoření podmínek, které by omezily pravděpodobnost opakování volebních patů v naší zemi. Proto se v našem stěžejním tématu prolíná problematika sestavování vládních koalic a analýzy toho, jak dochází k volebním patům. V úvodním redakčním článku porovnááme český pat s dalšími příklady v Evropě a hodnotíme vyhlídky nové vlády přežít v úřadě delší dobu. Úvahu na podobné téma pro nás napsal renomovaný brněnský politolog Lubomír Kopeček. Autorem dalšího textu je

ředitel českého zastoupení Nadace Konrada Adenauera Stefan Gehrold. Věnuje se v něm (ne)fungování velké koalice v Německu. Počínaje tímto vydáním jsme pro Vás připravili novinku – grafické doplnění tématu každého čísla. Tentokrát Vám předkládáme přehled československých a českých vlád a jejich premiérů.

V Zahraniční inspiraci nemůže chybět analýza některého z evropských volebních patů. Tentokrát jsme vybrali Nizozemsko, kde sestavování vlády v mnohém připomíná českou situaci. V Galerii osobností pak najdete vizitku otce konzervativního myšlení Edmunda Burka.

Pěkné čtení! ■

IVAN LANGER

předseda **CEVRO**

politika vážně i nevážně

ZAKAŽME I KOMUNISTICKÉ SYMBOLY

Na poslední lednovou sobotu připadl v kalendáři Den památky obětí holokaustu a předcházení zločinům proti lidskosti. Shodou okolností několik dní předtím oznámila německá ministryně spravedlnosti Brigitte Zypriesová plán své země na celounijní zákaz propagace nacistických symbolů a zákaz popírání holocaustu. Odmítla jej ovšem vztáhnout na symboly komunistické s argumentem, že „chce jít krok za krokem“. Tento krok dle mého soudu není správný. Popírá řadu historických faktů, které podobný verdikt problematizují.

Možná málo se u nás připomíná, že nacismus je nacionalistickou variantou socialismu a levicové ideje jako odpor ke klasickému liberalismu a elitismu patří k jeho základní

ideové výbavě. Stejně tak si tato ideologie zakládá na principu vůdcovství, který je stejně tak komunistickým principem. Z pohledu idejí tak pro postoj německé ministryně neexistuje opora.

Idea se však s ohledem na fakt primární zkaženosti člověka dá vyložit mnoha způsoby a záleží na jejich nositelích, jakým způsobem ji využijí. Německá politoložka Hannah Arendtová upozornila na skutečnost, že to, co obě ideologie spojuje, je teror. Obě tragické zkušenosti dvacátého století jí daly za pravdu. Zprvu krásné principy síly národa, resp. lidské svobody se v myslích svých držitelů zvrhly v nepředstavitelné násilí, které stálo životy miliony lidí.

Jiný politický filosof liberálního ražení, John Stuart Mill, řekl: svobo-

da končí tam, kde začíná svoboda druhého. Stejně tak i svoboda projevu, po které volají v tomto případě Britové. Je jen otázkou definice a snad i času, kdy nacismus a komunismus přestanou být ve veřejné debatě vnímány odlišně a začnou být zdůrazňovány jejich shodné rysy. Poté již bude zřejmé, že obě tyto myšlenky popírají základní lidská práva a snaží se nastolit režim vlády jedněch nad druhými. Nacismus a komunismus jsem jen rozdílné metody, jak dospět k témuž. Zvrácenost těchto ideologií se již prokázala, neměli bychom proto, jako svobodmilovní občané, dopustit, aby svými hesly blouznily hlavy těm, co přijdou po nás. ■

PETR SOKOL

šéfredaktor CEVROREVUE,
politolog

ČESKÁ VLÁDA V DOBĚ ...

ČESKÁ REPUBLIKA ZAŽILA REKORDNĚ DLOUHÉ SESTAVOVÁNÍ VLÁDY. POPRVÉ SI VYZKOUŠELA VLÁDU BEZ DŮVĚRY PARLAMENTU A DRUHÝ ÚSTAVNÍ POKUS. JEN „DVA POSLANCI“ NÁS NAKONEC DĚLILI OD POKUSU TŘETÍHO. PŘEDPOKLADEM TAKOVÉHO POVOLEBNÍHO VÝVOJE SE POCHOPI TELNĚ STAL VOLEBNÍ VÝSLEDEK. JIŽ ROKY SE SICE U NÁS MLUVILO O PATOVÝCH VOLEBNÍCH VÝSLEDČÍCH, ALE AŽ NYNÍ JSME SI VYZKOUŠELI PAT SKUTEČNÝ – PADESÁT NA PADESÁT.

Položme si dvě otázky. Je patový stav českou specialitou nebo evropským trendem současnosti? Může se vláda vzešlá z popsaného patu udržet delší dobu u moci?

Nejprve se zaměříme na obvyklost remízových výsledků. Každému, kdo v poslední době sledoval výsledky parlamentních voleb v jednotlivých evropských státech, musela projít hlavou myšlenka, že žijeme v době volebních remíz.

Samozřejmě bychom mohli kladnou odpověď na otázku, zda se jedná o remízový trend, smést ze stolu úvahou, že v Evropě probíhá každoročně mnoho parlamentních voleb a nyní se čistě náhodou zrovna sešly podobné výsledky. Jenže loni volilo v Evropě své parlamenty třináct států a v sedmi z nich volby skončily těsně: na Ukrajině, v Maďarsku, v Itálii, v České republice, ve Švédsku, v Rakousku a naposledy v Nizozemsku. Naproti tomu za „jasný“ lze označit výsledek voleb v Černé Hoře, Makedonii, na Slovensku, Lotyšsku, v San Marinu a na Kypru. Z předcházejících počtů nám tedy vychází, že nerozhodné volby jsou v posledních měsících jasným trendem. Současné volební výsledky směrem k jejich větší vyrovnanosti posune hned několik faktorů.

Levice a pravice přežily

Ještě nedávno byly velmi obvyklé a módní úvahy, že rozdělení na pravici a levice se přežilo. Dnešní politická a ekonomická situace v Evropě ovšem tyto hlasy utišila. Rozbujelý sociální

systemy v Evropě přestávají zvládat nároky na ně kladené a starý koncept sociálního státu se dostává do reálných problémů. V takové situaci se část politických stran snaží přes panující realitu dosavadní model zachovat a používá „stará dobrá“ levicová témata, zatímco druhá část stran podporuje radikální reformy, šetření a další nepříliš populární opatření. Společnost se proto v pohledu na to, zda zachovat nebo reformovat sociální systém, štěpí na dva vyhraněné tábory.

Propracovanější kampaně

Politické strany mají dnes k dispozici pro předvolební kampaně mnohem kvalitnější komunikační prostředky. Kampaně politických stran pozvolna ztrácejí charakter kontaktního přesvědčování voličů a posouvají se k velkým mediálním kampaním. Ve volbách se stále více i v Evropě po americkém vzoru prosazuje televizní reklama v podobě placených spotů. Volebním kampaním se věnují profesionální reklamní agentury. Díky tomu se daří stírat slabiny některých lídrů. Často se volebním stratégům podaří krátce před volbami dohnat ztrátu, kterou má šéf vlády na opozičního lídra. Za příklad může sloužit vzestup podpory, který oproti předvolebním průzkumům dosáhl v ostré kampani Silvio Berlusconi nebo Gerhard Schröder.

Dnešní kampaně široce využívají volební průzkumy. Stratégové kampaní proto mají příležitost najít slabiny kandidátů a v mediální kampani je

umně zakrýt na své straně a naopak odhalit na straně soupeřů. Vzpomeňme, jak slabší řečník G. W. Bush udolal J. Kerryho pomocí cíleného mediálního útoku na jeho válečnou minulost.

Vedení moderních volebních kampaní zvedá náklady na ně, což posiluje pozici nejsilnějších stran, které si jako jediné mohou díky finanční síle podobné kampaně dovolit.

Německo – první pat v řadě

V Německu vládni SPD sáhla už předloni, ve snaze odvrátit blížící se volební porážku, po nečekaných předčasných volbách. Socialisté vsadili na dvě karty: srovnání lídrů obou největších stran a kritiku reformních plánů pravice CDU. Personifikace volební kampaně na duel „charismatického“ Schrödera a „bezbarvé“ Merkelové měla SPD pomoci dohnat velkou ztrátu v preferencích. Němečtí socialisté navíc „zapomněli“ na to, že jsou sedm let u vlády a opozičně napadali program křesťanských demokratů. Strategie sociálních demokratů zafungovala. Černo-žluté spojení jejich rudo-zelená aliance sice nedohnala, ale díky přítomnosti východoněmeckých postkomunistů v Bundestagu, nedosáhl většiny ani jeden blok a nezbylo jiné řešení než velká koalice.

Maďarsko – volební repríza po čtyřech letech

V Maďarsku těsný výsledek letošních voleb nebyl premiérou. Parlamentní volby před čtyřmi lety v této zemi totiž dopadly ještě těsněji. I nyní zde byl souboj o hlasy voličů téměř redukován na duel lídrů dvou nejsilnějších stran. Dva mladí, výřeční šéfové stran zaznamenali při sčítání výsledků jen nepatrný rozdíl. V Maďarsku k těsným volebním výsledkům přispívá i velký důraz na národní otázky, které občas překrývají ekonomická témata, a také maďarský supersmíšený volební systém.

... VOLEBNÍCH REMÍZ

Itálie – souboj gigantů a skutečný pat

Itálie nabídla německý scénář, ale v opačném pravo-levém gardu. Pravicový premiér Silvio Berlusconi dostal své pověsti mediálního mága a v kampani obratně zvedal svou podporu mezi voliči. Nakonec mu chybělo jen 26 tisíc hlasů. Itálie tedy zažila, narozdíl od České republiky, remízu voličskou, kdy téměř přesně napůl byl rozdělen elektorát. Díky volebnímu zákonu s premií pro vítěze se nekonal pat v parlamentu, jak ho prožíváme u nás.

Specifický příklad patu i jeho řešení představují také ukrajinské volby. Prozápadní „oranžové“ strany ve volbách skončily jen velmi před proruskými „modrými“ silami. Od voleb pak pokračuje různé přetahování jednotlivců i celých stran z jednoho tábora do druhého a naopak. Jako příklad uveďme jen, že ve volbách těsně vyhráli oranžoví, premiérem ale aktuálně je vůdce modrých.

Hlavním lékem na volební remízy se jeví změna volebních systémů. Ke změně směrem k různým většinovým nebo alespoň premiiovým prvkům je ovšem třeba ustavení většiny v parlamentu. To je však většinou spojeno s existencí alespoň nějaké vlády.

Švédské volby přinesly pohodlnou většinu pravicové koalice, ale i ony jsou příznakem narůstajícího rozdělení společnosti na dvě zhruba stejně velké skupiny odpůrců a příznivců reformu. To možná překvapí v zemi s tak socialistickou tradicí jako má Švédsko, ale bipolární uspořádání politických stran proniklo už i do Skandinávie.

Také v říjnových rakouských volbách dělilo obě velké strany jen jedno procento hlasů. Pravicový ani levicový blok nezískal většinu, vše tedy směřovalo k vytvoření velké koalice.

Nizozemská atomizace

Nizozemci rozdali hlasy dokonce takovým způsobem, že ani velká koalice

dvou největších stran nemá sama většinu a bloky pravice a levice jsou úplně vyrovnané. Vládu tak půjde sestavit jen s velmi netradičními partnery jako je Strana zvířat, protestanští fundamentalisté nebo komunistická Socialistická strana. Nizozemsko je zvyklé na dlouhé sestavování vlády. Nyní se však očeká překonání všech dosavadních rekordů.

Z evropských států tak už vlastně zbývají jen výjimky, kde spolu nesoupeří dvě velké strany nebo dvě velké aliance politických stran.

Kudy z remíz?

Hlavním lékem na volební remízy se jeví změna volebních systémů. Ke změně směrem k různým většinovým nebo alespoň premiiovým prvkům je ovšem třeba ustavení většiny v parlamentu. To je však většinou spojeno s existencí alespoň nějaké vlády.

Při patovém výsledku existují v zásadě dvě hlavní cesty k ustavení vlády. Jednu vyzkoušely v sousedním Německu a Rakousku a jmenuje se velká koalice. Ta má sice obvykle v parlamentu širokou většinu, ale zase zpravidla nemá velkou vůli volební zákon měnit. Poslanci obou velkých stran si totiž na pohodlnou většinu rychle zvyknou a jejich dosavadní „nepřátelství“ se tak rychle otupí. Ve velké koalici navíc nejvíce ztrácí vítěz voleb, který musí dělat velké ústupky. Dokladem může být aktuální velká koalice v Rakousku, kde si porážení lidovci vyjednali nejenom zachování většiny programových výdobytků své předcházející pravicové vlády, ale také polovinu křesel. Lidovci navíc obsadí ve vládě většinu klíčových ministerstev. Jen namátkou jde například o posty financí, obrany, zahraničí, zemědělství a sociálních věcí.

Druhou možností, kudy z patu, je menšinová vláda. Ta nakonec vznikla i v České republice. Druhá Topolánková vláda je sice nejsilnější možnou menšinovou vládou, když kontroluje polovinu křesel v PS, ale přesto, či prá-

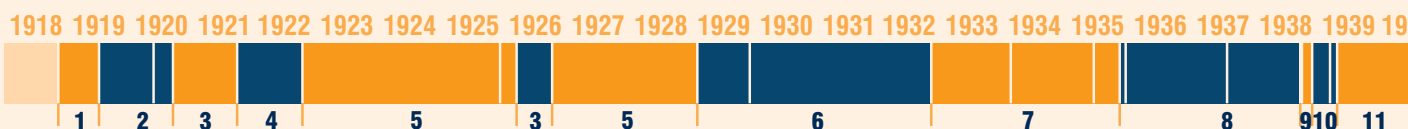
vě proto, ji nemůžeme označit za většinovou. Jaké jsou tedy perspektivy této vlády? Její pozice může být mnohem pevnější než se na první pohled a po měsících přetahování může zdát. Sto křesel ve Sněmovně znamená, že ji opozice nemůže sesadit, ani kdyby se do opozičního středu vrátili dva poslanci, kteří vládě umožnili vznik. Zájmem obou těchto poslanců je naopak udržet tuto vládu u moci co nejdéle. Vždyť pád vlády by mohl znamenat, že následně přijdou předčasné volby a poslanci Pohanka a Melčák skončí v takovém případě své politické kariéry. Oba si tak samozřejmě musí přát čtyřleté funkční období a stabilní vládu. Totéž platí, i když z jiných důvodů, pro obě menší koaliční strany. Lidovci nemají v případě nových voleb nic jisté a navíc se i s novým předsedou potýkají s řadou problémů: vybrali do vlády naprosto nezkušenou ministryni kultury a předseda Čunek se složitě brání obviněním z korupce. Jediným nebezpečím pro život nové vlády tak může být nejistota v řadách nejsilnější vládní strany. Ta by však byla sebevražedná nejen pro tuto vládu, ale i pro samotné občanské demokraty.

Nová vláda má tak velkou příležitost schválit nový volební zákon, který by omezil možnost volebních patů. Pro změnu volebního zákona totiž mohou bez obav hlasovat i dva nezařazení poslanci. Svou (bývalou) levicovost tím totiž určitě nezradí. Zbývá jen shodnout se v koalici, jak sladit zájmy velkých stran, malých stran a rozumného volebního výsledku. ■

inzerce

Přehled vlád a jejich předsedů

Vlády První republiky

1 Karel Kramář (ČSND)
14. 11. 1918–8. 7. 1919
237 dnů
koalice ČSND, ČSS, agr.,
ČSDSD, ČSL, slov. klub –
254 poslanců

2 Vlastimil Tusar (ČSDSD)
8. 7. 1919–25. 5. 1920
323 dnů
koalice ČSDSD, ČSS, agr.
– 137 poslanců

25. 5. 1920–15. 9. 1920
114 dnů
menšinová vláda ČSDSD,
ČSS, agr. – 129 poslanců

3 Jan Černý (nestr.)
15. 9. 1920–26. 9. 1921
377 dnů
úřednická s podporou
ČSND, ČSS, agr., ČSDSD,
ČSL – 181 poslanců

18. 3. 1926–12. 10. 1926
209 dnů
úřednická s podporou
ČSDSD, ČSL, ČSND, ČSS,
agr., živn., něm.kř.soc.,
HSL S – 195 poslanců

4 Edvard Beneš (ČSS)
26. 9. 1921–7. 10. 1922
377 dnů
koalice ČSS, ČSDSD, agr.,
ČSND, ČSL – 181 poslanců

5 Antonín Švehla (agr.)
7. 10. 1922–9. 12. 1925
1160 dnů
koalice agr., ČSDSD, ČSS,
ČSND, ČSL – 187 poslanců

9. 12. 1925–18. 3. 1926
100 dnů
menšinová vláda agr.,
ČSDSD, ČSS, ČSND, ČSL –
146 poslanců

12. 10. 1926–1. 2. 1929
844 dnů
koalice agr., ČSL, živn.,
BdL, něm. kř. soc., HSL S,
(do ledna 1927), ČSND (do
května 1928) –
162 poslanců

6 František Udržal (agr.)
1. 2. 1929–7. 12. 1929
310 dnů
koalice agr., ČSND, ČSL,
živn., BdL, něm. kř. soc.,
HSL S (do října 1929) –
162 poslanců

7. 12. 1929–29. 10. 1932
1057 dnů
koalice agr., ČSDSD, ČSNS,
ČSND, ČSL, BdL, něm.
soc. dem., živn. (do dubna
1932) – 176 poslanců

7 Jan Malypetr (agr.)
29. 10. 1932–14. 2. 1934
474 dnů
koalice agr., ČSDSD, ČSNS,
ČSND, ČSL, BdL, něm. soc.
dem. – 164 poslanců

14. 2. 1934–4. 6. 1935
476 dnů
menšinová vláda agr., ČSDSD,
ČSNS, ČSL, BdL, něm. soc.
dem. – 149 poslanců

4. 6. 1935–5. 11. 1935
155 dnů
koalice agr., ČSDSD, ČSNS,
ČSL, živn., BdL, něm. soc.
dem. – 166 poslanců

19 Jozef Lenárt
20. 9. 1963–8. 4. 1968

20 Oldřich Černík
8. 4. 1968–31. 12. 1968
1. 1. 1969–27. 9. 1969

**21 Oldřich Černík,
Lubomír Štrougal**
27. 9. 1969–9. 12. 1971

22 Lubomír Štrougal
9. 12. 1971–11. 11. 1976
11. 11. 1976–17. 6. 1981
17. 6. 1981–16. 6. 1986
16. 6. 1986–20. 4. 1988
21. 4. 1988–11. 10. 1988

**23 Ladislav Adamec,
Marián Čalfa**
12. 10. 1988–10. 12. 1989

Vlády České a Slovenské federativní republiky (1990–1992)

24 Marián Čalfa
10. 12. 1989–27. 6. 1990
27. 6. 1990–2. 7. 1992

26 Jan Stráský
2. 7. 1992–31. 12. 1992

Vlády České republiky

25 Petr Pithart (OF)
29. 6. 1990–2. 7. 1992
734 dnů
koalice OF, KDU-ČSL a
HSD-SMS – 167 poslanců

27 Václav Klaus (ODS)
2. 7. 1992–4. 7. 1996
1463 dnů
koalice ODS, KDU-ČSL, ODA
– 105 poslanců

4. 7. 1996–2. 1. 1998
517 dnů
menšinová vláda ODS, KDU-
ČSL, ODA – 99 poslanců

v Československu a České republice

40 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962

8

Milan Hodža (agr.)
5. 11. 1935–18. 12. 1935
44 dnů
koalice agr., ČSDSD,
ČSNS, ČSL, živn., BdL,
něm. soc. dem. –
166 poslanců

18. 12. 1935–21. 7. 1937
582 dní
koalice agr., ČSDSD,
ČSNS, ČSL, živn., BdL,
něm. kř. soc., něm. soc.
dem. – 172 poslanců

21. 7. 1937–22. 9. 1938
429 dní
koalice agr., ČSDSD,
ČSNS, ČSL, živn., BdL (do
března 1938), něm. kř.
soc., (do března 1938),
něm. soc. dem. (do dubna
1938), NSJ (do března
1938) – 189 poslanců

9

Jan Syrový
22. 9. 1938–4. 10. 1938

Vlády druhé republiky a Protektorátu (1938–1945)

9

Jan Syrový
4. 10. 1938–1. 12. 1938

10

Rudolf Beran
1. 12. 1938–15. 3. 1939
16. 3. 1939–27. 4. 1939

11

Alois Eliáš
27. 4. 1939–19. 1. 1942

12

Jaroslav Krejčí
19. 1. 1942–19. 1. 1945

13

Richard Bienert
19. 1. 1945–5. 5. 1945

Vlády v exilu

14

Jan Šrámek (ČSL)
21. 7. 1940–12. 11. 1942
12. 11. 1942–5. 4. 1945

Vlády třetí republiky (1945–1948)

15

Zdeněk Fierlinger
5. 4. 1945–6. 11. 1945
6. 11. 1945–2. 7. 1946

16

Klement Gottwald
2. 7. 1946–25. 2. 1948

Vlády čtvrté republiky – komunistická diktatura (1948–1989)

16

Klement Gottwald
25. 2. 1948–15. 6. 1948

17

**Antonín Zápotocký,
Viliam Široký**
15. 6. 1948–12. 12. 1954

18

Viliam Široký
12. 12. 1954–11. 7. 1960
11. 7. 1960–20. 9. 1963

85 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007

28

Josef Tošovský (nestr.)
2. 1. 1998–17. 7. 1998
227 dnů
menšinová vláda KDU-
ČSL, ODA, US a neustraníků
– 62 poslanců

30

Vladimír Špidla (ČSSD)
15. 7. 2002–4. 8. 2004
752 dnů
koalice ČSSD, KDU-ČSL,
US-DEU

32

Jiří Paroubek (ČSSD)
25. 4. 2005–3. 9. 2006
486 dnů
koalice ČSSD, KDU-ČSL,
US-DEU – 101 poslanců

29

Miloš Zeman (ČSSD)
22. 7. 1998–12. 7. 2002
1451 dnů
menšinová vláda ČSSD –
70 poslanců

31

Stanislav Gross (ČSSD)
4. 8. 2004–25. 4. 2005
284 dnů
koalice ČSSD, KDU-ČSL,
US-DEU – 101 poslanců

33

Mirek Topolánek (ODS)
4. 9. 2006–8. 1. 2007
126 dnů
menšinová vláda ODS –
81 poslanců

9. 1. 2007–dosud
? dnů
koalice ODS, KDU-ČSL, SZ
– 100 poslanců

PETR KOLÁŘ

prorektor Vysoké školy
CEVRO Institut

VLÁDA A PARLAMENT – VĚČNÍ RIVALOVÉ

ÚSTAVNÍ I POLITICKÝ VÝVOJ PO VOLBÁCH DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY V ROCE 2006 OTEVŘEL ŘADU OTÁZEK TÝKAJÍCÍCH SE APLIKACE TRADIČNÍCH ÚSTAVNÍCH MECHANISMŮ TYPICKÝCH PRO FUNGOVÁNÍ PARLAMENTNÍ FORMY VLÁDY. I NA STRÁNKÁCH CEVRO REVUE JSME SE NĚKOLIKRÁT VĚNOVALI VÝKLADU VYBRANÝCH PRÁVNÍCH ASPEKTŮ VZTAHU MEZI VLÁDOU A POSLANECKOU SNĚMOVNOU PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY. PODÍVÁME-LI SE OVŠEM ZA HRANICE NAŠEHO STÁTU, BRZY ZJISTÍME, ŽE PRÁVĚ DYNAMIKA TOHOTO ÚSTAVNÍHO VZTAHU JE HLAVNÍM KRITÉRIEM CHARAKTERIZUJÍCÍM TEN KTERÝ ÚSTAVNÍ SYSTÉM.

Připomeňme si, že Česká republika je poměrně typickým příkladem parlamentní formy vlády. A jak zdůraznil Karl Loewenstein, „parlamentní vláda je v zásadě pokusem nastolit mezi dvěma nezávislými a oddělenými nositeli moci – shromážděním a vládou – takovou rovnováhu, že jeden nad druhým nemůže získat převahu. Srovnáváme-li ústavní modely některých evropských států, které podobně jako my vycházejí z principů parlamentarismu, můžeme dojít k následující typizaci vztahů mezi vládou a parlamentem:

a) Parlament přímo rozhoduje o podobě vlády, resp. o obsazení funkce jejího předsedy. S touto formou vytváření vlády se setkáváme např. v Základním zákoně SRN nebo v ústavě Maďarské republiky. Podle ustanovení čl. 63 odst. 1 Základního zákona SRN „Spolkového kancléře volí bez rozpravy Spolkový sněm na návrh spolkového prezidenta.“ Podobně i v ustanovení § 33 Ústavy Maďarské republiky nalezneme ustanovení: „Ministerského předsedu volí Parlament na návrh prezidenta republiky ... o zvolení ministerského předsedy a o schválení programu vlády rozhoduje Parlament současně.“ V tomto modelu má tedy parlament rozhodující vliv na výběr budoucího předsedy vlády a výběrem jeho osoby udává základní směr činnosti celé vlády.

b) O podobě vlády nerozhoduje parlament, nýbrž hlava státu, která jmenuje předsedu i ostatní členy vlády. Takto jmenovaná vláda však má ústavní po-

vinnost v určité lhůtě požádat parlament o vyslovení důvěry. S tímto mechanismem se můžeme setkat např. v Itálii nebo právě v České republice. Ustanovení čl. 94 ústavy Italské republiky stanoví vládě povinnost předstoupit před obě komory parlamentu s žádostí o vyslovení důvěry do 10 dnů od svého jmenování. Podobně i Ústava ČR v čl. 68 stanoví vládě povinnost požádat Poslaneckou sněmovnu o vyjádření důvěry ve lhůtě 30 dnů od svého jmenování.

Povolební vývoj v uplynulých měsících naznačil, jak citlivá je otázka nastavení ústavních pravomocí a mechanismů upravujících vztah mezi dvěma základními činiteli parlamentní formy vlády.

c) V poslední skupině zemí se Parlament na vlastním kreačním aktu nijak nepodílí. Vláda je jmenována hlavou státu a poslancům pak náleží pouze právo takto jmenované vládě vyslovit nedůvěru. To je typické např. pro Belgie, Nizozemí, skandinávské státy, či pro našeho jižního souseda – Rakousko.

Možnosti vyjádření nedůvěry vládě

Druhé základní hledisko, podle něhož můžeme klasifikovat politickou odpovědnost vlády vůči parlamentu, resp. jedné z jeho komor, je možnost vyjádřit nedůvěru vládě. Zde se setkáváme se dvěma základními modely:

a) destruktivní vyjádření nedůvěry – jeho výsledkem je podání demise vlády bez ohledu na to, zda bude možné sestavit vládu novou. S touto úpravou se můžeme setkat ve většině evropských států (mj. i u nás) a obvykle je doprovázena ustanovením umožňujícím hlavě státu pověřit dosavadní vládu výkonem jejích funkcí až do jmenování vlády nové;

b) konstruktivní vótum – umožňuje odvolat stávající vládu pouze v případě, že parlament před tím vysloví důvěru vládě nové. Typickým příkladem tohoto modelu je Německo nebo Španělsko.

Kolektivní vs. individuální odpovědnost ministrů

Posledním zajímavým kritériem, charakterizujícím ústavní vztah mezi parlamentem a vládou, je konstrukce individuální, resp. kolektivní odpovědnosti jednotlivých ministrů. Opět se v Evropě můžeme setkat se dvěma základními modely:

a) kolektivní odpovědnost – nedůvěru lze vyslovit pouze vládě jako celku, individuální odpovědnost ministrů je vyloučena. S takovým přístupem se setkáváme např. v Itálii, Španělsku, nebo právě v České republice.

b) individuální i kolektivní odpovědnost – vyslovit nedůvěru může parlament nejen vládě jako celku, ale též jejím jednotlivým členům. Příkladem může být ústavní praxe v Dánsku, Řecku, Nizozemí nebo třeba na Slovensku.

Povolební vývoj v uplynulých měsících naznačil, jak citlivá je otázka nastavení ústavních pravomocí a mechanismů upravujících vztah mezi dvěma základními činiteli parlamentní formy vlády. Při diskusích o nich však nezapomínejme na to, že vláda je sice parlamentu odpovědná, rozhodně však není jeho zajatcem. Tak jako může parlament vyslovit nedůvěru vládě, může i vláda iniciovat rozpuštění parlamentu. Tyto dvě pravomoci k sobě patří – slovy Karla Loewensteina – stejně jako píst a válec běžícího motoru. ■

STEFAN GEHROLD

ředitel

Konrad-Adenauer-Stiftung

Praha

VELKÁ KOALICE V NĚMECKU

BEZ DEBAT – KOALICE PŘEDSTAVUJÍ SLOŽITÉ KONSTRUKTY. ZDÁ SE, ŽE PROBLÉMY A ROZPORY JSOU NEZŘÍDKA PŘEDURČENY. TYTO PROBLÉMY ZPRAVIDLA NENASTÁVAJÍ PŘI SESTAVOVÁNÍ TAK ZVANÝCH MALÝCH KOALIC. TY JSOU V PLURALISTICKÉ DEMOKRACII KAŽDODENNÍM JEVEM; DODNES ELEMENTÁRNÍ NORMALITOU NAŠEHO PARLAMENTÁRNÍHO SYSTÉMU.

Právě kvůli poměrnému volebnímu systému jsou jednobarevné vlády řídkým jevem. Sestavování koalic je tak v našem systému již prakticky předem dáno. Velká koalice není v podstatě nic dobrodružného nebo náhlého. Co však přesto přese všechno činí tuto konstelaci tak výbušnou?

V principu by se mělo sestavování velké koalice zamezit. Už jen její sestavování je problematické. Shoda v hlavním směřování koalice klade vysoké nároky na schopnost kompromisu zúčastněných stran. Zároveň nutně dochází k posílení okrajových stran a oslabení politického středu. Vzhledem k soustředování politické moci chybí rovněž relevantní opozice.

Na druhé straně je však v samotné vládě nezbytné, vzhledem k šíři postojů, (příliš) mnoho kompromisů. Shoda je tak možná pouze na úrovni největšího společného jmenovatele. To pak ve většině případů silně omezuje pole působnosti vlády a zpochybňuje její akceschopnost.

Politika velké koalice v Německu je právě výše abstraktně popsanou „politikou největšího společného jmenovatele“. V oblasti hospodářské, finanční a sociální politiky se Unie nedokázala výrazně prosadit. Reforma zdravotnictví nemá nic společného s politickými vizemi CDU, stanovenými v roce 2003. Tato reforma sází na státní nemocenskou pokladnu a soukromé zdravotní pojišťovny svazuje do korzetu, což je již téměř stejně jako jejich zestátnění.

Daňová reforma přinesla kromě zvýšení daně z přidané hodnoty, která již byla po sedmi letech červeno-zeleňé vlády a s ohledem na propad státních financí nutná, ale také zavedení nejoblíbenějšího sociálně-demokratického projektu a tím splnění nostalgických fantazií z dob třídního boje: zdanění bohatých. Fyzické osoby s vysokými příjmy musí státu odvádět další 3 % ze svého příjmu.

Je rodinná politika spásou? Příslušné ministerstvo je stále ještě na rozdíl od ministerstev financí, práce a sociál-

ních věcí a zdravotnictví v rukou Unie. Chyba lávky. SPD si nadšeně mne ruce. Hůře (nebo z jejího pohledu lépe) se to také nedalo provést. Reforma dětských přídatků je zcela po chuti sociálním demokratům: více státního zaplacení na náklady všech, méně zodpovědnosti rodičů; přídatky na děti, které byly dříve vypláceny po dobu tří let, se nyní nazývají rodičovský příspěvek a nárok na něj je pouze po dobu 12 měsíců. Proto byl rodičovský příspěvek výrazně zvýšen. Rozhodné období se prodlužuje na 14 měsíců pouze tehdy, pokud se i druhý rodič (obvykle otec) bude o dítě starat nejméně dva měsíce.

Je také něco pozitivního?

1/ Bez povšimnutí nelze nechat fakt, že se sociálnědemokratický ministr financí Steinbrück a spolková vláda snaží utajit zadlužení státu, které se zcela

Tři strany, které široké reformy odmítaly, většinu naopak dostaly.

vymklo kontrole. Je poukazováno na to, že se finanční situace státní pokladny pomalu zlepšuje.

2/ Spolkový úřad práce, který se nyní jmenuje Spolková agentura práce, vykazuje po letech vysokých ztrát konečně zisk. Tento vývoj by měl vést ke snížení příspěvků na pojištění proti nezaměstnanosti. Tím by se ulehčilo ekonomice a zaměstnancům.

3/ Dobré zprávy z oblasti zahraniční politiky: po letech izolace, které si Spolková republika sama způsobila, je Německo na mezinárodní scéně opět vážně uznávaným partnerem. Poté, co byla německá veřejnost díky hluboce

zakořeněnému americkému resentimentu úspěšně ukolébávána konstatacím, že vojenská intervence koaličních sil v Iráku byla ve skutečnosti aktem amerického imperialismu, čehož bylo strategicky využito k získání vyššího počtu hlasů voličů, je nyní v zahraničně politických otázkách nastolena objektivita. Spolková kancléřka a její ministr zahraničních věcí se úspěšně snaží o pragmatickou politiku zapojením všech rozhodujících sil. Jak dalece se vládě podaří německé předsednictví Evropské unie využít k jejímu dalšímu rozvoji, ukáže budoucnost.

A závěrem

Velká koalice přese všechno zůstává nouzovým řešením pro případy, při nichž se nedostává jiné stabilní vládní většiny.

Podle mého názoru to však nebyl případ Německa. Většina obyvatelstva reformy odmítla. Obě strany, které měly zásadní reformy ve svém programu, společně většinu křesel v parlamentu nezískaly. Tři strany, které široké reformy odmítaly, většinu naopak dostaly. SPD se bála jít cestou společné koalice s komunisty. To ale skutečně nebylo nutné, jak se nyní ukazuje. Politika velké koalice je v souladu s vůlí obyvatelstva, neboť realizuje sociálně-demokratickou politiku. V oblasti hospodářské a sociální politiky převládá v nejlepším případě stagnace. Dosud započaté reformy nesou jednoznačný rukopis SPD. Odvážné, ale stále ještě nedostačující koncepty Lipského sjezdu CDU jsou historií a neodrážejí se v žádné části koaliční smlouvy. ■

LUBOMÍR KOPEČEK

politolog MU

PERSPEKTIVY A MOŽNOSTI DRUHÉ TOPOLÁNKOVY VLÁDY

TAK NÁM VYSLOVILI DŮVĚRU VLÁDĚ MIRKA TOPOLÁNKA, PANE ŠVEJK. A KTERÝ VLÁDĚ, PANÍ MÜLLEROVÁ? JÁ ZNÁM DVĚ ... ZAČÍNAT PARAFRÁZÍ KLASIKA ČESKÉHO HUMORU SICE VYPADÁ NEPŘÍPADNĚ LEČ DROBNĚ IRONICKÝ TÓN SI AUTOR TOHOTO TEXTU NEMŮŽE ODPUSTIT. PLYNE TO NEJENOM Z UNIKÁTNÍ VLEKLOSTI ZÍSKÁVÁNÍ DŮVĚRY V PARLAMENTU, ALE I Z POHLEDU NA KONEČNÝ VÝSLEDEK – VLÁDNÍ SESTAVU.

Podívejme se na šance Topolánkovy vlády „vydržet“ do konce volebního období a její schopnosti prosazovat vládní program. U první otázky konstrukce české ústavy Topolánkově vládě nahrává. Její svržení je možné pouze za předpokladu podpory takového návrhu nadpoloviční většinou všech poslanců, což opozice nemá. V politické praxi je nicméně nutné vzít v úvahu jako základní předpoklad jejího přežití soudržnost koaličních partnerů i jejich poslaneckých klubů. Dosavadní česká zkušenost koaličních vlád se slabým parlamentním zázemím vybízí v tomto ohledu spíše ke skepsi. Druhá Klausova vláda z let 1996 až 1997 se rozspala v důsledku „autonomizace“ KDU-ČSL a rozkolu v ODS. Vládní koalice ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU v letech 2002 až 2006 třikrát vyměnila premiéra, aniž jí to přineslo kýženou stabilitu. Při vzpomínce na ni je navíc nutné dodat, že podobnou možnost s ohledem na – alespoň prozatím trvající – absenci alespoň „101“ parlamentní většiny současná vládní koalice nemá. Může to na jedné straně působit jako záklopka vůči nespokojenosti části ODS s osobou předsedy strany a vlády. Na druhé straně je ale otázkou, zda časem nehrozí jev zvaný „vyublení zavřeného hrnce“, což může mít pro ODS dost nepřijemné důsledky.

Budoucnost koaličních partnerů je nejasná

Vládní spolehlivost obou současných menších koaličních partnerů ODS je do budoucna nejasná. KDU-ČSL po nedávné razantní výměně vedení po-

malu hledá (staro)novou tvář a proměněná stranická elita se teprve „roz-koukává“. Důsledkem jsou někdy zvláštní rozhodnutí. Typickým příkladem budiž nominace Heleny Třeštíkové na post ministryně kultury. Svými názory na církve nebo registrované partnerství reprezentuje naprostý protipól lidoveckých straníků a voličů. Je jasné, že lidovci hledají nové voličské loviště, které by jim zajistilo dlouhodobé přežití. Je ale otázkou, jestli zrovna takto naznačený směr jim opravdu pomůže.

U zelených stačí připomenout, že za poslední čtyři roky třikrát vyměnili předsedu. Vždy se to pojilo s razantním pootočením kormidla jejich směřování. Je navíc otázkou, jestli u poslanců zelených nebude jejich stranická disciplína, podobně jako u jejich kolegů jinde v Unii, nižší než jak je obvyklé u jiných stran. Sama o sobě může nejednotnost zelených při důležitých parlamentních hlasováních působit jako jeden z rozkládajících prvků koalice.

Vedle potenciálně rozkladných a erozivních politických aspektů je nutné zmínit i ty, které naopak šance Topolánkovy vlády zvyšují. Jednak může fungovat přirozená snaha zabránit vládní nestabilitě a případným předčasným volbám ze strany poslanců s nejistým či nepravděpodobným znovuzvolením (asi nejviditelněji případ obou z ČSSD vyloučených poslanců). Paradoxně se důležitým tmelem vládní soudržnosti může stát také to, co lze pracovně nazvat „Paroubkův efekt“. Současný lídr ČSSD v průběhu svého dosavadního působení v čele

strany sice zvýšil voličský potenciál sociálních demokratů. Avšak souběžně svým konfrontačním stylem a přehnanými vládními nároky snížil jejich koaliční potenciál (tj. koaliční přitažlivost) pro menší nelevicové politické strany. Pokud by dosavadní styl své politiky držel v nezkorigované podobě, bylo by to velké plus pro udržení homogenity Topolánkovy vlády.

Paroubkův efekt jako brzda Topolánkovy vlády

Druhým paradoxem ovšem je, že „Paroubkův efekt“ se současně může stát nejenom tmelem, ale i důležitou brzdou Topolánkovy vlády. Dostáváme se tím k druhé otázce položené v úvodu tohoto textu, a to schopnosti této vlády prosazovat vlastní program. Pokud by Paroubek skutečně dokázal „uhlídat“ jednotu hlasování poslaneckého klubu ČSSD a současně držel linii striktně nevstřícné opozice, může se současná vláda připravit na velké problémy při prosazování čehokoli důležitého ze své agendy v poslanecké sněmovně. Spoléhání se na dva bývalé poslance ČSSD je v tomto ohledu krajně problematické.

Při nástupu Topolánkova kabinetu opakovaně zmiňovaná snaha prosadit něco zásadního z vlastní agendy ve spojení s návrhem na vyslovení důvěry vládě, v sobě skrývá velké riziko. Neúspěch takového kroku totiž může nastat v době, kdy podpora vládních stran bude mít zřetelně klesající trend. To není zrovna nejlepší startovní pozice pro případné předčasné volby.

Zesumarijeme-li výše řečené: stávající vláda má určitou šanci vydržet až do konce volebního období. Bude přitom záležet jak na soudržnosti vládních stran, tak na chování opozice. Její schopnost prosazovat vládní agendu prostřednictvím parlamentu je ovšem velmi limitovaná. Není vůbec vyloučeno, že ze slibovaných reformem se nepodaří prosadit nic či půjde o polovičaté změny. Role vlády tak může být převážně pouze udržovací. ■

ZBYNĚK KLÍČ

výkonný redaktor
CEVROREVUE

Co je podle Vás hlavní příčinou toho, že Česká republika neměla osm měsíců vládu s důvěrou Poslanecké sněmovny?

Příčin je řada – od výsledku voleb až po povolební jednání politických aktérů – a byly již většinou obsáhle komentovány. Jedna podstatná však zmiňována nebyla. V českém veřejném prostoru se nevytvořil dostatečný společenský tlak na politické aktéry, který by je nutil vládu rychle sestavit nebo dospět k novým volbám. Podobná situace jako u nás byla nedávno např. v Německu či Rakousku, ale tamní političtí aktéři byli společností, jejichmi nejruznějšími zprostředkujícími strukturami, nuceni hledat rychlejší cesty k vládě. Absence této společenské vůle souvisí s některými vzorci české politické kultury, a tedy i s problematic-

A ještě bychom potřebovali, aby česká společnost, včetně svých elit, politiku nechápala jako nutné zlo ...

kým chápáním politiky a jejích institucí, které se zde z různých historických důvodů vytvořilo. Česká společnost se často, řečeno ovšem s jistou nadsázkou, ve veřejném prostoru prezentuje jako nezúčastněný pozorovatel, který povýšeně sleduje, co politici udělají. Kromě toho se ukázalo, že naše ústava je možná teoreticky výborná, jak ji donekonečna hájí někteří její spoluautoři, ale neplní dobře jednu ze základních funkcí ústavy, kterou je definice politického systému. Ústava ČR systémem nedefinuje dostatečně (v oblasti postupů a časových lhůt) a předpokládá existenci a dodržování jakýchsi nepsaných pravidel, která se u nás na rozdíl od kontinálních, např. anglosaských demokracií nemohla vytvořit.

Jak byste zhodnotil chování jednotlivých aktérů povolebního vyjednávání?

Slabý společenský tlak na vytvoření vlády umožnil politickým aktérům dlouho uplatňovat strategie, které směřovaly k maximálně možnému prosazení svých zájmů, což samozřejmě nevedlo k vytvoření vlády, jež musí

ROZHOVOR

> Petr Fiala

> rektor MU

Petr Fiala (* 1964)

- rektor Masarykovy univerzity
- profesor politologie
- autor několika desítek monografií a studií
- odborný zájem: strany a stranické systémy, zájmové skupiny, Evropská unie

být s ohledem na okolnosti kompromisem. Z hlediska výsledku nepochybně nejvíce uspěly ODS a Strana zelených, byť z různých příčin. ČSSD od nešťastného povolebního projevu předsedy Paroubka zvolila strategii, která neodpovídala její momentální politické síle a proto nemohla být pro sociální demokraty přínosná, postup KDU-ČSL by vyžadoval samostatný rozbor. Vedení ODS sice udělalo některé chyby a strana si při hledání vhodného postupu dovolila ten nebezpečný luxus, že veřejně začala řešit vnitřní spory, ale s ohledem na chyby soupeřů se to jejího postavení výrazněji nedotklo. Měla i štěstí, např. při pokusu ČSSD a KDU-ČSL vytvořit koalici s podporou komunistů, ale štěstí k úspěšné politice patří. Podstatná byla ještě jedna věc: dodržování určitých zásad ze strany Topolánkova vedení ODS, což při vyjednávání ve střednědobé perspektivě vždy poskytuje výhodu, i když se to tak při povrchním pohledu nemusí jevit. Celkově je však třeba připomenout, že jednání politických aktérů není ovlivněno jen jejich úmysly, ale také strukturou a funkcemi systému, v němž se pohybují. Manévrovací prostor zde tentokrát nebyl velký.

Jednou z příčin volebního patu je i volební systém. Měl by se podle Vás ten stávající reformovat? Jakým směrem?

Považuji dlouhodobě za vhodnou úpravu volebního mechanismu směrem k posílení většinových prvků, a to i v případě zachování poměrného systému. Důvodů lze pro to nejpozději od poloviny 90. let najít mnoho a úpravu je možné i dobře teoreticky podložit. Pravděpodobnost dosažení dostatečné a ideově soudržné vládní většiny by byla mnohem vyšší. Žádný mechanismu převodu hlasů na mandáty ovšem nezaručí, že se situace velmi podobné té dnešní nemohou opakovat. Je také nutno připomenout, že současný „pat“ má systémové příčiny, ale neodráží rozložení voličů a politických subjektů na pravo-levé škále. Zelení nejsou

středopravou stranou a to, že tuto funkci v systému nyní do určité míry plní, je jen krátkodobý stav. Je tomu tak proto, že pozice politických stran nezávisí jen na programovém vymezení či zvolené strategii, ale na podmínkách a prostoru, který je v daném systému „volný“.

Domníváte se, že neschopnost dohodnout se na vládě je odrazem dlouhodobějších tendencí v české politice?

Nepochybně a některé jsem zde již zmínil. Snad bych ještě přidal existenci netransformované komunistické strany s dříve nulovým a dnes velmi nízkým koaličním potenciálem, což vedle volebního systému, politicko-kulturních vzorců a dalších faktorů, utváření funkčních vlád ještě více komplikuje.

Které řešení je podle Vás ze systémového hlediska nejvhodnější pro Českou republiku?

Dobré řešení musí být také politicky prosaditelné. Z tohoto hlediska by pravděpodobně stačilo zpřesnění ústavních postupů a mírná úprava volebního systému směrem k posílení většinových prvků. A ještě bychom potřebovali, aby česká společnost, včetně svých elit, politiku nechápala jako nutné zlo, zábavu či něco zbytečného, ale jako nezbytný nástroj pro realizaci zájmů a metodu řešení společenských konfliktů. Potom by i „produkce politiky“ byla kvalitnější. ■

JAROSLAV KRUPKA

poslanec PSP ČR

MÍT, ČI NEMÍT MINISTERSTVO INFORMATIKY?

Když v roce 2002 po parlamentních volbách vznikala nová vláda, jedním z jejích proklamovaných cílů bylo zdůraznit roli informačních technologií a jejich nasazení ve veřejné správě. K tomuto účelu proto bylo zřízeno zcela nové ministerstvo informatiky (MI).

V průběhu jeho 4leté existence došlo ke změně osoby ministra, vznikl např. v té době jeden z prvních elektronických podpisů, byly učiněny další kroky, ale to podstatné zůstalo – politické složení vlády s dominující složkou ČSSD význam tohoto ministerstva postavilo zcela na chvost priorit. Připočteme-li k tomu následnou politickou nestabilitu a exekutivní orientaci vlády na sociální oblast, zejména před volbami, pak se není možné divit, že MI bylo spíše ideovou platformou než lídrem ministerstev určující směr,

kam ministerstva mají a musí z důvodu jednotného přístupu k využití IT ve veřejné správě, směřovat. Když do toho zahrneme chybějící reálnou, ne proklamovanou, podporu tehdejších předsedů vlád, výsledek je nabíledni. Ministerstvo se mohlo s trochou nadšákou jen chlubit možná nejnižším rozpočtem nebo stejně tak s trochou nadšákou „nejhezčí ministryní“.

Vzmemme-li proto v úvahu konstatování v závěru předchozího odstavce a programové prohlášení vlády ODS zdůrazňující roli koordinovaného zavádění informačních a komunikačních technologií do veřejné správy, je logicky prvním krokem avizovaným již v předvolebním období návrh zákona rušící MI a převedení dominující části koordinační činnosti v této oblasti pod ministerstvo vnitra jako ústředního orgánu státní správy pro eGover-

nment. Vedle toho by měla být zřízena Rada vlády pro informační společnost, která bude přímým partnerem vlády pro navrhování strategie a cílů v oblasti ICT a eGovernmentu pro všechna ministerstva a orgány státní správy (mj. systémově potlačí tzv. resortismus). Nelze také v neposlední řadě pominout nezbytnost urychleného vytvoření podmínek pro čerpání nemalých finančních prostředků z EU v této oblasti.

Proto věřme, že na nadcházejícím únorovém jednání PS tento „apolitický“ zákon bez problémů projde a bude možné se vydat na cestu, na jejímž konci by mělo být ono již známé klišé – obíhat mají doklady a ne občané. ■

TOPOLÁNEK DRŽEL SLOVO, PAROUBEK NEUSTÁLE LHAL

Půl roku peripetií a dohadování o vzniku vlády přímo vybízí k porovnání. K porovnání slov a činů předsedů dvou nejsilnějších parlamentních stran. Co říkali v prvních desítkách hodin po vyhlášení výsledků voleb do sněmovny a kam jejich kroky skutečně vedly?

Mírek Topolánek dovedl ODS k historickému výsledku, přesto se ocitl v nepříjemné situaci toho, kdo musí „vařit z vody“. Držel se již před volbami chystaného spojení s lidovci a zelenými a od začátku přijímal odpovědnost za výsledek jednání: „Pokusím se vládu sestavit. Pokud se mi to nepodaří, dám svou funkci k dispozici.“ A před druhým pokusem tato svá slova zopakoval. Na dotaz, zda jsou reformy výsledkem voleb odpís-

kané říkal: „Nesmí být! Teď se nebavme o technice, o tom, jakým způsobem provést jednotlivé reformy, ale ty reformy prostě musí proběhnout.“ A skutečně, Topolánek do koaliční smlouvy prosadil většinu reform dle programu ODS a vymyslel pojistku, jak jich dosáhnout. Předseda ODS své slovo dodržel.

Velkým politickým lhářem se ukázal Jiří Paroubek. Dva dny po volbách se poradil s vedením strany, předsedy krajských organizací a poslanci a vyhlásil: „V detailnější podobě jsem jim navrhl odchod do opozice. Dá se říci, že to bylo akceptováno,“ a doplnil: „Úřednickou vládu bychom v žádném případě nepodpořili.“ Ihned poté si ČSSD uvědomila, že z opozice by se jen velmi těžko bránila rozkrývání

svých řad šibalů. Proto se právě úřednická vláda (držená u krku tolerancí socialistů) stala hlavním tématem. Poté začal Paroubek prohlašovat, že do měsíce je opět premiérem a dohnal lidovce k přebarvení na rudo. Když tento plán selhal, nabízel exkluzivní dohodu ODS. Pak požadoval vládu s ODS a lidovci. Jak se mu jeho plány drolily pod nohama, byl v chystané dohodě o této podobě vlády ochotný trhat na kusy program své strany a zcela opustit své závazky občanům. Jeho touze po moci a bezohledné cestě k ní nedokázali přihlížet všichni poslanci jeho strany. A zlomili největšímu politickému lháři a podvodníkovi vlastních voličů vaz.

Zdroj citací: MF Dnes – 5.a 6. června 2006 ■

JAN MORAVA

poslanec PSP ČR

OLDŘICH VLASÁK

poslanec Evropského
parlamentu

První lednové zasedání ve Štrasburku bylo ve znamení voleb předsedy Evropského parlamentu. Nekonalo se žádné drama, žádný skutečný boj, neboť vše bylo dopředu domluveno frakcemi evropských lidovců, socialistů a liberálů. Jediným reálným kandidátem byl Němec Hans Gert Poettering. A byl hned v prvním kole nadpoloviční většinou zvolen; hlas mu dalo 450 z 695 přítomných europoslanců. To však rozhodně není drtivé vítězství, uvědomíme-li si, že více než 100 koaličních poslanců pro Poetteringa svůj hlas nehodilo.

V souvislosti se změnou v čele Evropského parlamentu je důležité si uvědomit, že konzervativně smýšlející Poettering nahradil španělského socialistu Borella. Stalo se tak za situace, kdy pomyslným kormidlem evropské lodí manévruje německá kancléřka

Angela Merkelová jako předsedkyně Evropské rady. A právě Poettering a Merkelová k sobě mají velmi blízko, protože jsou krajané a navíc z jedné politické strany Křesťansko-demokratické unie (CDU) a na evropské úrovni Evropské strany lidové (EPP). Navíc předseda Evropské komise, která navrhuje veškerou legislativu a administruje evropské politiky, je konzervativce z Portugalska José Manuel Barroso, též člen EPP. Ve vedení všech důležitých postů v Evropských institucích tak dnes jsou pravicově smýšlející politici.

Pravice má ve svém plánu dělat odvažné reformy. Nabízí se proto příležitost skutečně deregulovat evropskou politiku a realizovat potřebné reformy v oblasti vnitřního trhu a energetiky o kterých každý mluví. Tato personální situace je také předpokladem lepší

a snadnější komunikace mezi evropskými institucemi. To bylo doslova vidět na dnešním zasedání Evropského parlamentu, kde panovala přátelská atmosféra a kde i předseda Komise Barosso, který standardně mluví anglicky, francouzsky či portugalsky, zahájil svou řeč v němčině.

Otázka je, jak tyto personální změny mohou ovlivnit Českou republiku. V prvé řadě si je třeba uvědomit, že Němci budou především řešit problémy, které trápí jejich zemi a ekonomiku. A na té je Česká republika velmi závislá, neboť více než třetina našeho exportu směřuje právě k našim západním sousedům. Je proto třeba využít této historické příbuznosti a ekonomické provázanosti a snažit se ve spolupráci s Němci ovlivnit směry vývoje evropské politiky tak, aby z nich měly prospěch také naše firmy a občané. ■

HYNEK FAJMON

poslanec Evropského
parlamentu

Dne 9. ledna 2007 se v Bruselu uskutečnila velmi zajímavá volba nového předsedy EPP-ED. Změna na postu předsedy frakce byla vynucena širšími okolnostmi souvisejícími s rozdělením moci v Evropském parlamentu ve volebním období 2004–2009.

Kandidaturu ohlásili celkem čtyři zájemci. Byl to švédský poslanec Gunnar Hokmark, italský poslanec Antonio Tajani, francouzský poslanec Josep Daul a rakouský poslanec Othmar Karas. Před samotnou volbou nového předsedy do frakce byli přijati noví členové z Bulharska a Rumunska. Počet členů frakce tak dosáhl před zahájením volby čísla 277.

Europoslanci ODS podporovali kandidaturu G. Hokmarka, protože je to ekonomický liberál kladoucí důraz

na dobré podmínky pro podnikání a funkčnost evropského trhu.

V prvním kole volby dostal Hokmark 74 hlasů, Daul 71 hlasů, Tajani 62 hlasů a Karas 49 hlasů. V druhém kole volby dostal Daul 88 hlasů, Hokmark 86 hlasů a Tajani 77 hlasů. Ve třetím a posledním kole volby se rozhodovalo mezi poslanci Daulem a Hokmarkem, přičemž zvítězil Daul poměrem 134:115. Kromě předsedy bylo zvoleno též nové vedení frakce.

Nový předseda frakce EPP-ED je zkušený francouzský politik z vládnoucí strany UMP. Politicky je orientován dle mého soudu výrazně antiliberalně, antiamericky a protekcionisticky. Volba Josepa Daula výrazně zkomplikuje jakoukoliv možnost racionální reformy Společné zemědě-

ské politiky EU. Volba rovněž ukázala, že frakce je v klíčovém přístupu k ekonomickým otázkám rozdělena na liberály a protekcionisty, přičemž protekcionisté mají stále mírnou většinu.

Česká delegace žádného svého člena do volby vedení frakce nenominovala. Měli jsme svého kandidáta při nominaci frakce na funkci místopředsedy EP, kde jsme navrhli dosavadního místopředsedu Miroslava Ouzkého. Ve hlasování frakce však naše nominace neuspěla. Důvodem je zřetelná dohoda zakládajících členů EU6 s jižním křídlem a s Rakušany, Rumuny a Maďary. My jsme byli součástí menšinové severní koalice, která byla tentokrát přehlasována. Podobně jako my dopadli také Poláci. ■

ZAJÍMAVÁ VOLBA PŘEDSEDY A VEDENÍ FRAKCE EPP-ED

MICHAL DOKTOR
poslanec PČR

JIŘÍ JANEČEK
radní hlavního města
Prahy

ZDENĚK LHOTA
poslanec PČR

MĚLA BY ODS PŘI SESTAVOVÁNÍ VLÁDY SPOLUPRACOVAT S ČSSD?

K právu volebního vítěze jistě patří vybírat si partnery ke „svému“ stolu. ODS musí sledovat jedinou kvalitu – kvalitu vládního prohlášení a stanovených reformních cílů a schopnost je prosazovat. Jako jihočech vyjadřuji smutek nad personálním zastoupením mého kraje ve vládě, zároveň nespátřuji vyřešení tohoto ve spolupráci s ČSSD!

Myslím si, že již spolupracuje, o čem svědčí podpora zvolených poslanců za ČSSD Melčáka, Pohanky a možná i dalších. Otázkou však zůstává, jestli tato spolupráce přinese kýžené změny, na které voliči ODS čekají už řadu let. A zda dohoda čtyř stran a prolnutí jejich programů nevytvoří nic neřešící paskvil, narozdíl od případných dohod mezi menším počtem stran.

Otázku je třeba vnímat ve dvou odlišných rovinách. V první zda jednat o společné vládě. Za vše letmo vzpomeňme na povolební projev jistého J. P. Odpověď pak jednoznačně zní: „Ne!“ A v rovině druhé? Zda jednat o podpoře vlády. Ano, ale pod výrazem jednat si zcela jistě nikdo nepředstavuje to, co známe pod pojmem jednosměrná ulice. A dost možná právě s ohledem na autora onoho projevu a jeho mocenské ambice vedená jednání končila jako ona jednosměrka. Tak zní má odpověď na otázku.

CEVRO Institut ve spolupráci s Občanským institutem a za podpory Konrad Adenauer Stiftung si Vás dovolují pozvat k účasti na kurzu

Evropské hodnoty ve filmu (soubor svobody a totalit ve 20. století)

Seminář se koná v přednáškové místnosti č. 205 vysoké školy CEVRO Institut, Jungmannova 17, Praha 1, vždy od 19.30 hodin v datech uvedených níže.

Kurz je určen studentům CEVRO Institutu, studentům jiných vysokých škol i široké veřejnosti. Každé setkání bude zahájeno lektorským úvodem. Následovat bude projekce filmu a diskuse.

Odborní lektori kurzu: Mgr. Matyáš Zrno, Občanský institut; Mgr. Petr Slinták, Filosofická fakulta UK

ÚNOR – Téma: partyzánský odboj

- 7. února: Kanály (Polsko, 1957, režie: Andrzej Wajda)
- 21. února: Smrt si říká Engelchen (ČSSR, 1963, režie: Ján Kadár, Elmar Klos)

BŘEZEN – Téma: holocaust

- 7. března: Pasažérka (Polsko, 1963, režie: Andrzej Munk)
- 21. března: Daleká cesta (ČSSR, 1963, režie: Alfréd Radok)

DUBEN – Téma: normalizace a česká společnost

- 4. dubna: Panelstory (ČSSR, 1979, režie: Věra Chytilová)
- 18. dubna: Jako jed (ČSSR, 1985, režie: Vít Olmer)

KVĚTEN – Téma: bosenský konflikt

- 2. května: Rány (Srbsko, 1998, režie: Srdjan Dragojević)
- 16. května: Země nikoho (Bosna a Hercegovina, 2001, režie: Danis Tanović)
- 30. května: Oheň hoří (Bosna a Hercegovina, 2003, režie: Pjer Žaluda)

ČERVEN – Téma: totalita v symbolech

- 13. června: Pokání (SSSR, 1987, režie: Tengiz Abuladze)
- 27. června: zakončení kurzu (studenti CEVRO Institutu, případně jiných VŠ mohou po dohodě s lektory získat zápočet nebo kolokvium)

MAREK BUCHTA
spolupracovník
CEVROREVUE

POLITICKÁ REKLAMA

> US midterm elections I. / Bitva o senátorské křeslo v Tennessee

V první části dvojdílného cyklu o amerických midterm elections (tedy volbách uprostřed čtyřletého prezidentského období, ve kterých se volí do celé Sněmovny reprezentantů, třetiny Senátu a do řady pozic na místních úrovních) se podíváme na úchvatnou ukázkou souboje na ostří nože o volné senátorské křeslo ve státě Tennessee. Štřel se o ně republikánský kandidát Bob Corker s kandidátem demokratů Haroldem Fordem juniorem.

Kampaň Harolda Forda jr.

Výzkumy volebních preferencí již dopředu ukazovaly na těsný souboj, ale řada lidí by si asi vsadila spíše na Harolda Forda. Tento zkušený profesio-

Harold Ford mezi dětmi.

Harold Ford v kostele.

Harold Ford v letadle s lahví neznámé tekutiny.

Harold Ford před benzinovou pumpou Exxon.

nální politik, známý kongresman, dokonce kandidoval v roce 2005 proti Nancy Pelosi na post šéfa demokratů v Kongresu. Sice neuspěl, ale kandidatura mu přinesla řadu příležitostí pro prezentaci v celostátních i místních médiích, pozvánky do diskuzí, TV show a celkově velkou mediální propagaci. Podařilo se mu tak vytvořit image nikoli pouze politika z Memphisu, ale politika celostátního formátu.

V kampani Harold Ford navázal na obraz moderního a seriózního politika, politika konsensu, politika pro novou generaci. Sám sebe dokonce nazýval konzervativním demokratem. Na ukázkách z kampaně vidíte Forda mezi dětmi ve škole, v kostele nebo u benzinové pumpy (kde kritizuje vysoké ceny benzínu, zisky petrolejářských společností a dokonce i přímo společnost Exxon). Jako nejdůležitější se nakonec ukázal spot, ve kterém vidíme Forda v letadle s lahví jakési červené tekutiny, jak varuje před terorismem a zdůrazňuje nutnost ochrany hranic a bezpečnosti.

Kampaň Boba Corkera

Proti Haroldu Fordovi stál místní self-mademan, podnikatel, bývalý starosta města s krásným názvem Chattanooga – Bob Corker. Již v primárkách musel zvládnout těžký souboj o svoji nominaci a nebyl výrazným favoritem. Na konečném výsledku 51:48 pro Corkera se určitě podílela i promyšlená kampaň, kterou Corkerovi pomohl připravit Tom Ingram. Spolu definovali následující strategické linie:

a) negativní: Ford jr. zmeškal 365 hlasování v Kongresu; Ford aktivně podporoval problematické rozhodnutí Boba Clintona propustit usvědčené teroristy; Ford o sobě tvrdil, že je právník, ačkoli nikdy nesložil předepsané zkoušky a další. Corkerův team si pohrával zejména s výše zmíněným Fordovým spotem s lahví v letadle. Natočili kontra-spot, ve kterém dává do protikladu Fordův náhlý boj s terorismem a jeho odlišné předchozí hlasování

v Kongresu. V dalším spotu jsou ukázána například některá z důležitých hlasování, kterých se Ford nezúčastnil.

b) pozitivní: Bob Corker má skvělou manželku, dcery, ale hlavně: je to člověk z Tennessee, pomáhal lidem jako starosta, pozvedl město. Prostě jeden z nás, člověk který nám rozumí. Klíčovým byl následující slogan:

„Harold Ford jr. vyrůstal v D. C. – Bob Corker v Tennessee; Harold studoval na pensylvánské universitě – Bob si vybral universitu v Tennessee; Harold Ford zdědil život politika – Bob Corker vybudoval firmu, rodinu, pomohl zajistit dostupné bydlení pro tisíce lidí a oživil město; Harold žil politikou – Ale Bob Corker žil jako lidé v Tennessee.“

Negativní kampaň Boba Corkera proti H. Fordovi.

Negativní kampaň Boba Corkera proti H. Fordovi.

Harold Ford nehlasoval o zákonu, chránícím děti před obscénními scénami v TV.

Bob Corker – jeden z nás.

Jiří Kozák

vedoucí projektového
oddělení CEVRO Institut

RUŠNÝ ROK 2006

Když jsem minulý rok psal o plánech CEVRO pro rok 2006, uvedl jsem, že nás čeká spousta práce. Netušil jsem, jak relativní slovo „spousta“ může být.

Volby 2006

Mluvil jsem o pomoci při boji za vítězství pravice v trojích volbách. Více jak pět set kandidátů ODS na všech úrovních absolvovalo naše školení. Sjezdili jsme celou republiku, uspořádali školení v Senátu. Většina současných poslanců se zúčastnila našich seminářů pro kandidáty do PS.

Třetí aktivitou projektu Volby 2006 bylo vydání průvodců pravicového kandidáta do Poslanecké sněmovny a na podzim i do obecních zastupitelstev. Průvodce pro budoucí poslance měl přes tři sta stran formátu A4 popsaných analýzami, statistikami a základním argumentářem. Na jeho přípravě jsme spolupracovali s analytici z HK ODS.

Máme vysokou školu

„Smekáme před nimi, jak daleko to dotáhli.“ Tak komentoval ředitel Ma-

že se CEVRO přestěhovalo z Letné do centra města. A také fakt, že CEVRO a vysoká škola CEVRO Institut zaměstnává již více než dvacet pracovníků. Stěhování se nedočkal náš kolega Jan Morava, který byl v červnu zvolen poslancem.

Samozřejmě, že...

Kromě výše uvedeného se CEVRO věnovalo svým tradičním aktivitám. Ukončili jsme třetí ročník Liberálně-konzervativní akademie a po letních prázdninách nastoupilo do čtvrtého ročníku 64 nových posluchačů.

CEVRO Revue vyšlo v deseti řádných číslech. Po volbách do sněmovny vyšlo jedno mimořádné číslo s analýzou výsledků. Současně se nám daří rozšiřovat počet předplatitelů, kteří svým příspěvkem 250,- Kč za rok podporují vydávání časopisu.

Již zmíněné průvodce kandidátů doplnily i další publikace. Dvěma svazky pokračovala řada Analýzy, vyšly knihy 15 let zahraniční politiky ODS a Plnou Parouback, CEVRO Institut se podílel na vydání knihy Petra Robješka Svět viděný z Řípu.

Během seminářů, konferencí a školení jsme po České republice najezdili vzdálenost, která se rovná cestě z Prahy do Melbourne a zpět. K tomu je nutné připočítat zahraniční cesty do Maďarska, na Slovensko, do Francie, Litvy, Itálie a tradičně do německého Hamburku.

Letos poprvé využilo CEVRO volby do Sněmovny k uspořádání týdenního pozorovatelského programu, na který přijeli členové partnerských politických stran z Běloruska, Bosny, Makedonie, Moldávie a Srbska. Cílem projektu byla podpora demokracie v uvedených státech a snaha umožnit zástupcům demokratických sil poznat volební procedury v naší zemi.

Ač sebevíc chci, víc už do tohoto textu nevmetám. Přijměte tedy pozvání na webových stránkách www.cevro.cz a www.cevroinstitut.cz, kde je vše přehledně uvedeno. ■

Dlouhodobý cíl založit vysokou školu se v roce 2006 podařilo naplnit. Foto je ze slavnostního otevření Měšťanské besedy, kde škola sídlí.

Během zimy a jara jsme představili v Česku unikátní projekt internetového portálu VolebníFakta.cz. Jeho účelem bylo uvádět na pravou míru nepravdivé výroky členů ČSSD. Nejfrekventovanější výroky pocházely od trojice Paroubek – Rath – Sobotka. Server zaznamenal v době před volbami do PS 231.308 unikátních návštěv. Poslední květnový den jej navštívil v průměru jeden nový návštěvník každých 11 sekund. Portál několikrát naplnil články novin a těsně před volbami na něj byl odkaz na devíti tisících různých stránek na internetu.

sarykovy dělnické akademie blízke ČSSD Lukáš Jelínek vznik vysoké školy CEVRO Institut. V polovině září CEVRO Institut získal akreditaci na bakalářské studium v oborech Politologie a mezinárodní vztahy a Veřejná správa. Prvního listopadu bylo slavnostně otevřeno nové sídlo CEVRO a CEVRO Institutu v kompletně zrekonstruované Měšťanské besedě v centru Prahy. O týden později nastoupilo prvních více než sto studentů na první přednášku.

V předchozím odstavci je ukryto i několik dalších událostí. Jednak to,

MARKÉTA ŠTALMACHOVÁ
ředitelka Vysoké školy
CEVRO Institut

VÁNOČNÍ BENEFICE CEVRO INSTITUTU

Adventní období v Měšfánské besedě bylo ve znamení Radosti. Radost je dětský domov, který vznikl díky nadšení a elánu jeho zakladatelek, které se rozhodly, že chtějí něco učinit nejen pro své děti. Stejně rozhodnutí učinily i CEVRO a CEVRO Institut a uspořádaly v adventním čase v sídle vysoké školy, v krásném prostoru atria Měšfánské besedy benefiční akci, jejíž výtěžek byl věnován právě Radosti.

Benefice byla určena dětem a ty byly těmi hlavními účastníky. Díky organizátorů směřoval k dospělým, kteří zaplacením vstupného přispěli k výsledné finanční částce. Na programu bylo vystoupení loutkoherického souboru vHLAVĚDRÁT a krátké hudební vystoupení Pavla Šporcla. Pro děti byl připraven zábavný program a všichni si pochutnali na pohoštění ve vánočním stylu.

Finanční dar ve formě šeku převzala z rukou ředitele CEVRO Mgr. Ladislava Mrklase zástupkyně Rados-

Ředitel CEVRO Ladislav Mrklas předává šek zástupkyni Dětského domova Radost Jitce Bendové.

ti Jitka Bendová. Zaměstnanci CEVRO a CEVRO Institutu za laskavé pomoci firmy Hanibal sport splnili dě-

tem z Radosti vánoční přání a vybrali mezi sebou peníze na nákup spacích pytlů. ■

PETR KOLÁŘ
prorektor CEVRO Institutu

STUDENTY CEVRO INSTITUTU ČEKAJÍ PRVNÍ ZKOUŠKY

Klid a pohoda, obvykle spojené s vánočními svátky, se tentokrát vysoké škole CEVRO Institut poněkud vyhnuly. Pozdější zahájení semestru prvního akademického roku se nutně muselo projevit v minimalizaci vánočních prázdnin. Probíhala proto přednášková i seminární výuka v obou našich studijních programech – v Právní specializaci i v Politologii. Naopak rychle se přiblížil den zahájení zkuškového ob-

dobí, ve kterém studenti prvního ročníku poprvé budou prokazovat své znalosti získané nejen na přednáškách a seminářích, ale hlavně vlastním studiem. Od ledna též v pravidelných termínech probíhá v budově vysoké školy filmový seminář, o němž se více informací dozvíte na str. 14 této Revue.

V minulých dnech také byly úspěšně ukončeny práce na vybudování automatického informačního systému,

který umožňuje vedení běžné studijní agendy prostřednictvím sofistikované databáze přístupné pedagogům i studentům pomocí internetu.

Konečně zbývá připomenout, že už v těchto dnech se rozbíhá proces přijímacího řízení do dalšího akademického roku. Zvažujete-li studium na vysoké škole CEVRO Institut, navštivte internetové stránky www.vsci.cz, kde naleznete veškeré potřebné informace. ■

Jiří Kozák

vedoucí projektového
oddělení CEVRO Institut

EKONOMICKO-PRÁVNICKÁ LEDNOVÁ AKADEMIE

Po novém roce pokračovala svým již čtvrtým blokem Liberálně-konzervativní akademie. Poslední lekce v semestru obstarali Josef Šíma z katedry ekonomie a managementu Vysoké školy CEVRO Institut a soudce Nejvyššího správního soudu Vojtěch Šimíček.

Za účasti zhruba čtyřiceti posluchačů se Josef Šíma ve svých přednáškách věnoval tržnímu systému a jeho fungování, Vojtěch Šimíček se zabíral strukturou soudů v České republice.

V únoru čeká na akademiky politologie a mezinárodní vztahy

Druhý semestr zahájí kurzy příbuzných oborů – politologie a mezinárodních vztahů. Na prvním z nich bude přednášet šéfredaktor CEVRO Revue a politolog Petr Sokol, který se bude zabírat volebními a stranickými systémy, druhou polovinu bude mít na starosti Markéta Pitrová z Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity. Přednášet bude o mezinárodních organizacích se zaměřením na Evropskou unii. V březnu pak čeká na akademiky dvoudenní přednáškový blok s komunikací a veřejnou prezentací, politickým marketingem a právem. ■

Josef Šíma přednášel o fungování tržního systému.

Vojtěch Šimíček při přednášce

inzerce

parlamentní televize

Politika pod lupou, sledujte ji s námi!

www.24cz-tv.cz on-line vysílání

UPC

partneři CEVRO

ZBYNĚK KLÍČ

výkonný redaktor
CEVROREVUE

CEVRO V MÉDIÍCH v prosinci

■ **Petr Robejšek – Svět viděný z Řípu**, 2. 12. 2006, Lidové noviny, recenze

■ **Češi jen táhnou za stádem**, MF Dnes, rozhovor s Petrem Robejškem, 9. 12. 2006

... Jenže my nejsme ani chudí, ani bohatí. Jsme jenom malí. Kde se vlastně nacházíme? Je to taková míchanice. To je nejhorší. Prakticky nejsme vnímáni, protože jsme bezbarví. Jsme ve všem někde mezi. Většinou jsme uvnitř stáda, které někam táhne. Dostaneme pouze to, co je nám přiručeno, nedostaneme to, co bychom chtěli. My se o to ani nesnažíme, radši jdeme s tím stádem: do Evropy, do NATO,

z Evropy, z NATO. Podle toho, jak právě ta vlna jde. Nejsme sami schopni ani ochotni udělat nic pro to, abychom si řekli – tohle je naše pozice, toto je náš zájem a pro ten jsme ochotni něco udělat. Velká část českých elit se zajímá pouze o to, jak si rozdělit moc a obsadit pozice. Vůbec nechápou, že zahraniční politika je klíčová věc ...

■ **Evropou obchází strašidlo volebních remíz**, Reflex, 50/2006, Petr Sokol

... Ještě nedávno byly velmi obvyklé a módní úvahy, že rozdělení na pravici a levice se přežilo. Dnešní politická a ekonomická situace v Evropě ovšem

tyto hlasy utišila. Rozbujelé evropské sociální systémy přestávají zvládat nároky na ně kladené a starý koncept sociálního státu se dostává do reálných problémů. V takové situaci se část politických stran snaží – přes panující realitu – dosavadní model zachovat a používá pro to „stará dobrá“ levicová témata, zatímco druhá část politických stran podporuje radikální reformy, šetření a další nepřilíhající populární opatření. Společnost se tak v pohledu na zachování nebo reformy sociálního systému štěpí na dva vyhraněné tábory...

■ **ODS na rozcestí**, neviditelnypes.cz, 8. 12. 2006, Zbyněk Klíč

REJSTŘÍK ČLÁNKŮ – CEVRO REVUE 2006, RUBRIKA TÉMA

Autor	Název	Číslo	Autor	Název	Číslo
Balík, Stanislav	Možná úskalí v budoucím vývoji ODS	4	Mareš, Miroslav	Konzervativní strana a EPP-ED	1
Belko, Marián	Výsledky volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (17. 6. 2006)	6/7	Matějů, Jiří	Konzervativní strana po odchodu Margaret Thatcherové	1
Belling, Vojtěch	Západní civilizace v zajetí politické korektnosti	12	Menck, Karl Wolfgang	Pakt stability a jeho důsledky na rozpočty zemí EU	10/11
Buchtá Marek	Kampaně britské konzervativní strany	1	Mlejnek, Josef jr.	Jako tenkrát na Západě?	4
Buchtá, Marek	Volební kampaně ve slovenských volbách	6/7	Mlejnek, Josef jr.	Kultivace komunistů, nebo bolševizace ČSSD?	5
Čadová, Naděžda	Důvěra občanů k Poslanecké sněmovně a vládě	5	Mlejnek, Josef jr.	V říjnu opět apatie?	8–9
Dančák, Břetislav	Energetická bezpečnost a geopolitika	12	Morava, Jan	Státem zaručený příjem a rovná daň	3
Fištein, Jefim	Společnost druhé šance	12	Mrklas, Ladislav	Slovenská pravice na rozcestí	6/7
Hlinomaz, Petr	ČEZ: opět v rukou povolební koalice?	10/11	Nečas, Petr	Šance pro rodinu – prostor pro kvalitní vzdělání	3
Holman, Robert	Osobní účty ve zdravotním a penzijním pojištění	3	Novotný, Stanislav	Situace evropského křesťanství	12
Holzer, Jan	Zakotvení ODS v českých politických tradicích	4	Papež, Jiří	ODS má politiku pro venkov	3
Joch, Roman	Morbi occidentis (Nemoci Západu)	12	Pitrová, Markéta	Rok 2006: nový začátek ústavní historie	2
Karpiš, Juraj	Ekonomické důsledky slovenských voleb	6/7	Pospíšil, Jiří	Základní legislativní návrhy ODS v oblasti justice – 2002–2006	5
Klapáčová, Lucia	Možný povolební vývoj zahraniční politiky SR	6/7	Sokol, Petr	Konzervativce zdvihá David Cameron	1
Klíč, Zbyněk	Myšlenkový background konzervativců	1	Sokol, Petr	ODS ve středoevropském srovnání	4
Klíč, Zbyněk	Socialisté od války	8–9	Sokol, Petr	Kam míří Směr?	6/7
Kolář, Petr	Některé aspekty legislativního procesu v České republice	5	Sokol, Petr	ODS po osmi letech v opozici	8/9
Kolář, Petr	Ústavní otázky nad povolebním vývojem	8/9	Syllová, Jindřiška	Ústavní vztah Parlamentu ČR a vlády	5
Kuchyňková, Petra	Velká trápení Barrosovy komise	2	Ševčík, Miroslav	Zoufalci	8–9
Kupec, Martin	Čas reforem je za dveřmi	3	Vlasák, Oldřich	Místní a regionální dimenze politiky ODS	4
Kupec, Martin	Historie československých a českých státních rozpočtů od roku 1945 až do dneška	10/11	Vořechovský, Dan	Euro k nižšímu deficitu nepotřebujeme	10/11
Mach, Petr	Finanční perspektiva, nejjisté vyhlídky	2	Zahradil, Jan	Evropská unie a rok 2006	2

LADISLAV MRKLAS

politolog, ředitel CEVRO

VZPOURA MALÝCH A ČESKÝ SCÉNÁŘ

NIZOZEMSKÉ VOLBY SE ZAŘADILY DO DLOUHÉ ŘADY VOLEBNÍCH REMÍZ, KTERÉ SE STALY V SOUČASNÉ EVROPĚ VÝRAZNÝM TRENDEM. PRAVICE ANI LEVICE NEMAJÍ V NIZOZEMSKÉM PARLAMENTU PO VOLBÁCH JASNOU VĚTŠINU A NEJVĚTŠÍM PŘEKVAPENÍM SE STAL FAKT, ŽE DVĚ NEJVĚTŠÍ STRANY – PRAVICOVÝ KŘESŤANSKODEMOKRATICKÝ APPEL A LEVICOVÁ STRANA PRÁCE – NEDOSTALY POPRVÉ PO DESÍTKÁCH LET TOLIK HLASŮ, ABY MĚLY SPOLEČNĚ VĚTŠINU V DOLNÍ KOMOŘE PARLAMENTU. TAKOVOU SITUACI MŮŽEME PŘIROVNAT KE STAVU, KDYBY V ČESKÉ REPUBLICE VOLBY DOPADLY TAK, ŽE BY ODS S ČSSD NEMĚLY VĚTŠINU V PARLAMENTU.

Relativním vítězem voleb se přesto stala největší pravice strana v zemi Křesťanskodemokratický appel (CDA). Její předseda Jan-Peter Balkenende dokázal svou stranu potřetí za sebou dovést do volebního cíle na prvním místě. Balkenende měl ale letos velmi těžkou pozici, protože za tři roky své druhé vlády vsadil na politiku velmi výrazných rozpočtových škrtů a další hospodářské reformy. Z tohoto pohledu se jeví udržení první pozice pro křesťanské demokraty jako určité překvapení. A to zvlášť v situaci, kdy vstupovali do volebního klání s preferencemi slabšími než opoziční Strana práce a po vládní krizi. Tu vyvolal rozpor mezi dvěma liberálními stranami, které byly ve vládní koalici s CDA. Liberálně pravice Lidová strana pro svobodu a demokracii (VVD) se tvrdě postavila za svou ministryni pro otázky migrace Ritu Verdonkovou, která prosazovala přísnější kurs vůči přistěhovalcům. Naproti tomu menší a spíše levicově liberální strana Demokraté '66 žádala po aféře s bývalou poslankyní Hirsi Ali odchod ministryně a podmínila jím své setrvání ve vládě. Balkenende se postavil na stranu VVD a koalice se rozpadla. Balkenende pokračoval ve vládnutí s menšinovou koalici jen s VVD. Vláda navíc podporovala protipřistěhovalcká Listina Pima Fortuyna. Přesto se Balkenende rozhodl zkrátit funkční období dolní komory parlamentu a vypsat předčasné volby.

Napínavá volební kampaň

Hlavním tématem předvolební diskuze se staly ekonomické otázky. Balkenendovy vlády v posledních čtyřech letech prosadily sérii velmi ambiciózních hospodářských reforem. Koalice snížila daně, omezila vymoženosti sociálního státu a reformovala investice do vzdělávání. Levicová opozice spolu s odbory pořádala proti snahám vlády velké demonstrace a kritizovala, že reformy byly nastartovány v době recese.

Před volbami se vyprofilovaly tři názory na budoucí ekonomickou politiku vlády. Křesťanští demokraté byli přesvědčeni, že reformy jsou hotové a již není třeba podnikat další bolestivá opatření, levice chtěla vše vrátit zpět a liberální VVD usilovala o prohloubení reforem.

Jak už popis vládní krize ukázal, klíčovým tématem politické debaty v Nizozemsku se stala otázka imigrace. ta se objevila v předvolební diskusi zejména v souvislosti se skupinou 26 tisíc přistěhovalců, jejichž řízení o udělení azylu trvalo déle než pět let. Levice chtěla všem udělit povolení k pobytu, CDA, VVD a nová Strana svobody, která vznikla oddělením z VVD, to odmítly. Obávaly se, že by to znamenalo jen lákadlo pro delší přistěhovalce. Menšinovým, ale mediálně vděčným obsahem kampaň se navíc stalo i schválení zákona o zákazu nošení islámské burky.

Malé strany vítězí, velké se drží nebo ztrácejí

V samotných volbách křesťanští demokraté v podstatě udrželi svou pozici, jejich bývalí koaliční partneři ale výrazněji ztratili. Ztráta postihla ale i hlavní opoziční Stranu práce. Zisky zaznamenaly naopak menší strany. Hlavním vítězem se stala Socialistická strana, která stojí nalevo od Strany práce, ještě v osmdesátých letech měla maoistický program a dnes patří ke krajní levici. Socialisté narostli z devíti mandátů na dvacet pět. Mandáty zdvojnásobila i Křesťanská unie (CU) – fundamentalistická protestantská strana s levicovým ekonomickým programem. Nově v parlamentu zasjedne Strana svobody, která svůj úspěch postavila téměř výhradně na kritice přistěhovalců, a naopak levicová Strana zvířat – první zvířecí strana zastoupená v některém z evropských parlamentů.

Nekonečné sestavování vlády

V Nizozemsku královna po volbách vždy nejprve jmenuje tzv. informátora (informateur), který zjistí možné koalice. Informátor se většinou rekrutuje z bývalých politiků a není již aktivní ve stranických strukturách. Následně královna vybere tzv. formátora (formateur). Ten už řídí jednání mezi stranami, které chtějí vytvořit konkrétní koalici. Formátor se většinou stane dalším premiérem.

Nyní však Nizozemsko ještě dva měsíce po volbách v jednáních příliš nepokročilo. Podobně jako v České republice se čeká na výsledky březnových regionálních voleb, které přímo ovlivní složení horní parlamentní komory. Jednání o vládě nyní řídí již druhý informátor. Zdá se, že vše nyní spěje ke koalici křesťanských demokratů, sociálnědemokratické Strany práce a fundamentalistické Křesťanské unie. Sestavování se ale podobá tomu českému, žádný zvrát není předem vyloučen.

DAVID FLORYK

předseda Konzervativního
klubu

EDMUND BURKE – OTEC KONZERVATIVNÍHO SMÝŠLENÍ

Ústřední myšlenky konzervatismu posledních dvou staletí jsou v pozoruhodné míře pouhým rozšířením myšlenek, které tehdy Burke vyslovil.

Burke se narodil roku 1729 v irském Dublinu jako syn právníka. Studoval v Londýně právo, studii však zanechal, neboť se chtěl věnovat literatuře. Publikoval své prvotiny, napsal knihu o estetice, krůček po krůčku jej však záhy začala vtahovat politika.

V roce 1766 získal parlamentní křeslo. Kromě dvou letmých epizod odmítal celá léta v parlamentě jakoukoliv funkci, přesto se stal rádcem, organizátorem a mluvčím strany whigů – jak se nazývali liberálové oné doby. Na jeho bedrech postupně spočinula téměř veškerá intelektuální i organizační tíže stranické práce.

„Spravedlnost a svoboda, jež nemohou existovat jedna bez druhé, byly Burkovou hlavní starostí po celý život – zákonu podřízená, přesně vymezená svoboda, jejíž meze byly stanoveny zvyklostmi. Bránil svobody Angličanů proti králi, svobody Američanů proti králi i parlamentu a svobody Indů proti Evropanům. Jistě ne proto, že by snad byly nějakými inovacemi objevenými ve věku Rozumu, nýbrž proto, že byly pradávnými výsadami zaručenými odvěkým užíváním. Burke byl liberální, protože byl konzervativní.“

(Russel Kirk: Konzervativní smýšlení, Občanský institut, Praha 2000)

Měl chuť do práce, byl skvělým řečníkem a bravurně se orientoval v chaotické změti detailů, jež většinu politiků zoufale odpuzuje. V ekonomice strnil volnému trhu, jak jej prosazoval jeho přítel Adam Smith. Díky tomu vypracoval a prosadil ve sněmovně ekonomickou reformu, omezující královu pravomoc a posilující vliv parlamentu, což přineslo Británii trvalý prospěch. V ostatních kauzách, do nichž jej zavedl jeho čínorodý duch – patřily k nim především spor o práva amerických kolonií a debaty o korupci v brit-

„LIDÉ, KTEŘÍ SE NIKDY NEOHLÍŽEJÍ ZPĚT, KE SVÝM PŘEDKŮM, NEBUDOU BRÁT OHLED ANI NA SVÉ POTOMKY ...“ (ÚVAHY O REVOLUCI VE FRANCII)

MÁLOKDO SE MOHL EDMUNDU BURKEOVI ROVNAT VE VÝMLUVNOSTI, S NÍŽ VE SVÝCH „ÚVAHÁCH O REVOLUCI VE FRANCII“ NAPADL VÝBUCH REVOLUČNÍHO BĚSNĚNÍ. POSTOJE, KTERÉ TAK BURKE ZFORMULOVAL, VŠAK NEBYLY NOVÉ. BURKE JE NEVYMYSLEL; ON JE POUZE VYSLOVIL, POJMENOVAL, NEBOŽ JE – TVÁŘÍ V TVÁŘ REVOLUCIONÁŘŮM – SHLEDAL HODNÉ UCHOVÁNÍ.

ské správě v Indii – však již tolik úspěšný nebyl.

Reformy, ale opatrné

Nikdo neviděl naléhavost reforem lépe než Burke, ale každá reforma, varoval, vyžaduje přeopatrné zásahy. Ano, byl pro změnu tam, kde systém nefungoval náležitě, ale měnit něco jen proto, že je to „zastaralé“? Jaká svévole! Burke neměl kupř. nejmenší pochopení pro všeobecné hlasovací právo – byl vždy liberálem, ale nikdy demokratem.

Překvapivě pro mnohé, se Burke postavil na stranu amerických osadníků ve sporu s korunou. Ale pro Burka to nebyl rozpor: Hájil svobodu a zděděné výsady vůči králi, kritizoval zneužívání moci bez ohledu na to, zda v Británii, v Americe či v Indii. Jeho pozdější tvrdý, ironický, ale vskutku prorocký útok na francouzskou revoluci byl proto intelektuální elitou přijat s nevolí. Vždyť mnozí vkládali do Burka naděje, že právě on se postaví do čela revoluční vlny zpoza kanálu, jež pomůže smést „starý režim“ v Anglii.

Úvahy o revoluci ve Francii vyšly roku 1790. A následovaly další pamflety, výzvy a dopisy, jež Burke postupně publikoval až do své smrti v roce 1797. Tato díla vytvářejí jakousi chartu konzervatismu.

Univerzální ústava civilizace

Co chtěl Burke konzervovat? Hájil anglickou ústavu s tradiční dělbou mo-

Edmund Burke (1729–1797)

- britský politik, filosof a publicista
- duchovní otec konzervatismu
- díla: Úvahy o revoluci ve Francii (1790)

ci, již považoval za nejpříznivější pro svobodu a řád. Ale usiloval o zachování ústavy ještě starší. Ve svých spisech a projevech s procítěnou naléhavostí formuloval universální ústavu civilizace, k jejímž zásadám patří úcta k božskému původu společenského řádu, věrnost tradici, rovnost lidí před tvář Boží, oddanost osobní svobodě i soukromému majetku. Mravní řád, osvědčené zvyklosti, opatrná reforma – to jsou pravdy nikoliv anglické, nýbrž použitelné univerzálně; podle Burka platí právě tak v indickém Madrasu stejně jako v Bristolu.

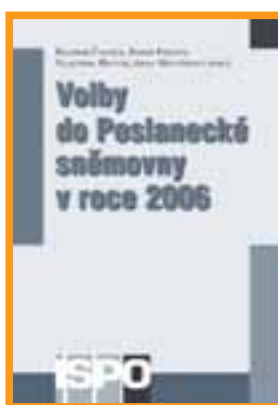
JIŘÍ KLÍNDERA
student politologie

PŘEČETLI JSME

> **Parlamentní volby 2006 a česká politika** / Břetislav Dančák, Vít Hloušek (eds.)

> **Volby do Poslanecké sněmovny v roce 2006** / D. Čaloud, T. Foltýn, V. Havlík, A. Matušková (eds.)

Půl roku po parlamentních volbách vydaly brněnské think tanky Mezinárodní politologický ústav a Centrum pro studium demokracie a kul-

tury dvě publikace, věnující se problematice parlamentních voleb v červnu 2006.

Mezinárodní politologický ústav vydal na konci prosince sborník, shrnující příspěvky českých politologů na konferenci *Parlamentní volby 2006 a česká politika*, konané v polovině května v Brně. Sborník nahlíží problematiku parlamentních voleb zejména v dlouhodobější perspektivě a věnuje se řadě politologických témat – přechodu a konsolidaci České republiky k demokratickému systému (z per odborníků Jana Holzera, Vladimíry Dvořákové a Michala Kubáta), formě české demokracie (rektor CEVRO Institutu Miroslav Novák), stranickému systému, volební geografii a volebnímu systému či politickému marketingu. Autory příspěvků jsou odborníci především z Masarykovy univerzity, ale; také z Univerzity Karlovy, Univerzity Palackého či Západočeské univerzity.

Vhodným doplňkem této publikace je práce začínajících brněnských politologů *Volby do Poslanecké sněmovny v roce 2006*, která na rozdíl od sborníku MPÚ reflektuje i výsledky voleb. Čtenář zde tak najde rozšířenou kapitolu k volební geografii právě o volby v roce 2006, analýzu preferenčních hlasů či srovnání výsledků ve středoevropské perspektivě.

Obě práce představují úvodní povedený vstup do interpretace volebních výsledků posledních sněmovních voleb. Ocenit lze zejména fakt, jakým se obě publikace věnují problematice předvolební kampaně a politického marketingu, kterážto část politického boje zaznamenala v uplynulém roce zřejmě největší progres, za zmínku stojí rovněž znovuotevření témat volební geografie. Pro zájemce o hlubší pohled na volební klán v roce 2006 lze obě publikace vřele doporučit. ■

12 OTÁZEK NA NEPOLITICKÉ TÉMA

> **Petr Bratský** / poslanec PSP ČR

Jaké jste znamení a kolik je Vám let?
51 let, znamení Beran (Skopec)

Jak dlouho působíte na politické scéně?
Od 70. let v poloilegálních alternativních hnutích jako odpůrce komunistického režimu, od konce roku 1989 v Občanském fóru, od založení ODS v roce 1991 až dodnes (1990–2002 starosta Prahy 13 a zastupitel hl. m. Prahy, 2002–dosud poslanec PS PČR).

Jaké přání byste si rád splnil?
Dožít se ve zdraví důchodu a spousty vnuků...

Máte rodinu?
Ano, ženu, dva syny 18 a 20 let a k tomu ještě celý skautský oddíl...

Na jaký pořad se rád/a podíváte v TV?
V televizi se snažím stíhat zprávy, jinak se k ní dostanu naprosto výjimečně.

Jakou posloucháte muziku?
Převážně country, folk a příbuzné žánry.

Kterou barvu máte rád?
Modrá je dobrá a v přírodě všechny odstíny zelené.

Kdo je Vaším vzorem v osobním životě?
Má zákonná manželka je i můj nedostižitelný vzor :-)

Jaké máte koníčky?
Country kapela, skauting, sport, recese...

Kde byste chtěl strávit dovolenou?
Jako v té písničce: Já nechci jet na Havaj, protože pivo, pivo, pivo tam nemá...

Co Vás nejvíce upoutá na ženě?
Přednosti.

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?
Váš dotazník :-)

ZÁBAVA / VĚDOMOSTNÍ TEST

Historie voleb v Čechách

1/ V kolika kuriích se od roku 1896 volilo na území Předlitavska?

- a) 4
- b) 5
- c) 6

2/ Ve kterém roce bylo na českém území zavedeno všeobecné a rovné volební právo?

- a) 1897
- b) 1907
- c) 1911

3/ Která česká politická strana získala ve volbách v roce 1907 nejvíce poslanců?

- a) sociální demokraté
- b) mladočeši
- c) agrárníci

4/ Podle jakého volebního systému se volilo v letech 1907 a 1911?

- a) poměrný
- b) relativní většinový
- c) absolutní většinový

5/ Kolikrát se v období První republiky uskutečnily parlamentní volby?

- a) čtyřikrát
- b) pětkrát
- c) šestkrát

6/ Ve kterých volbách kandidoval nejvyšší počet politických stran?

- a) 1920
- b) 1925
- c) 1929

7/ Jaká volební klauzule byla stanovena v období První republiky?

- a) 5 %
- b) 7 %
- c) nebyla stanovena žádná volební klauzule

8/ Ve kterém kraji získalo ve volbách do České národní rady v roce 1990 Občanské fórum nejnižší podporu?

- a) Severomoravský
- b) Severočeský
- c) Jihomoravský

9/ Ve kterém roce po sametové revoluci se poprvé konaly komunální volby?

- a) 1990
- b) 1992
- c) 1994

10/ V kolika okresech ve volbách v roce 1992 ODS nezvítězila?

- a) 2
- b) 1
- c) zvítězila ve všech

11/ Kolik stran se dostalo po volbách v roce 1996 do Poslanecké sněmovny?

- a) 4
- b) 5
- c) 6

12/ Jaká byla volební účast v prvních senátních volbách v roce 1996 (v prvním kole)?

- a) 35 %
- b) 45 %
- c) 55 %

13/ Která strana zvítězila v komunálních volbách v roce 1998?

- a) ODS
- b) ČSSD
- c) KDU-ČSL

14/ Kolik volebních krajů pro volby do Poslanecké sněmovny měla zavést volební reforma z roku 2000?

- a) 30
- b) 35
- c) 40

15/ Jaký volební dělitel je použit pro krajské volby?

- a) klasický d'Hondtův
- b) modifikovaný d'Hondtův
- c) Saint-Laguë

16/ Ve kterém kraji byla ve volbách do Evropského parlamentu nejnižší volební účast?

- a) Karlovarský
- b) Olomoucký
- c) Ústecký

17/ Ve kterém roce se uskutečnily nejbližší krajské volby?

- a) 2008
- b) 2009
- c) 2010

18/ Kolik stran kandidovalo v loňských parlamentních volbách?

- a) 22
- b) 24
- c) 26

19/ Která strana si nejvíce pohoršila v posledních senátních volbách?

- a) KSČM
- b) KDU-ČSL
- c) ODS

20/ Kolik zastupitelů bylo zvoleno v komunálních volbách v roce 2006 (zaokrouhlo na desetitisíce)?

- a) 50 tisíc
- b) 60 tisíc
- c) 70 tisíc

Správné odpovědi:

1/b, 2/b, 3/c, 4/c, 5/a, 6/b, 7/c, 8/c, 9/a, 10/a, 11/c, 12/a, 13/a, 14/b, 15/b, 16/c, 17/a, 18/c, 19/b, 20/b

Hodnocení:

0–7 bodů/ Historie volebních výsledků není Vaší silnou stránkou. Zabruste proto na volební stránku www.volby.cz

8–15 bodů/ Váš výsledek je obstojný a máte základní povědomí o tom, jak se v Čechách volí.

16–20 bodů/ Dosáhli jste vynikajícího výsledku, historii českých voleb máte v malíčku.

ZÁBAVA / HÁDANKA A KVÍZ

Hádanka

Poznáte britského politika 20. století?

Kvíz

Přiraďte k mezinárodním organizacím jejich sídla.

Světová obchodní organizace	Berlín
Organizace vývozců ropy	Brusel
Mezinárodní měnový fond	Londýn
Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD)	Lucemburk
INTERPOL	Lyon
Rada Evropy	Montreal
Mezinárodní banka pro obnovu a rozvoj	New York
Organizace spojených národů	Paříž
Evropská organizace pro bezpečnost leteckého provozu	Řím
Evropský soudní dvůr	Štrasburk
Mezinárodní organizace pro civilní letectví	Vídeň
Mezinárodní fond pro zemědělský rozvoj	Washington
Evropský parlament mládeže	Ženeva

Další obrázky najdete na stránce www.ateo.cz nebo na portálu CEVRO www.volebnifakta.cz.

Řešení: Hádanka: Winston Churchill **Kvíz:** Světová obchodní organizace – Ženeva; Organizace vývozců ropy – Vídeň; Mezinárodní měnový fond – Washington; Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) – Paříž; INTERPOL – Lyon; Rada Evropy – Štrasburk; Mezinárodní banka pro obnovu a rozvoj – Londýn; Organizace spojených národů – New York; Evropská organizace pro bezpečnost leteckého provozu – Brusel; Evropský soudní dvůr – Lucemburk; Mezinárodní organizace pro civilní letectví – Montreal; Mezinárodní fond pro zemědělský rozvoj – Řím; Evropský parlament mládeže – Berlín **Kvízovka:** „...než být zničen příliš trefnou jistotou.“

ZÁBAVA / KŘÍŽOVKA

„Lepší být opovrhován za příliš úzkostlivou obavu, ...“ Dokončení výroku Edmunda Burkeho o němž se dočtete v rubrice Galerie osobností, je v tajence. Správné řešení najdete na protější straně dole.

POMŮCKY: AGAR AMON RIF	TRÁŠNOVÝ SMETÁK	STŘEŠNÍ LEPENKA	ZAČÁTEK TAJENKY	ŠESTE- REČNÝ NEROST	ČÁST ÚST	LATÍNSKÁ SPOJKA	SOUHLASIT		ZNAČKA POKRM. TUKU	ZNAČKA VYSAVAČŮ	PŘEDLOŽKA	STŘED TAJENKY	METROPOLE ITALIE	STARO- EGYPTSKÝ BŮH MĚSTA VESETU
VĚŽ U MEŠITY								PŘÍBUZNÁ						
HUDEBNÍ DÍLO SE ZPĚVY A TANCI								NÁDORO- VITÝ ÚTVAR V KŮŽI STAROČES. ZÁJIMENO						
TRÁVNÍK						ROSTLINA DOSNA PRUDKÉ HODY					ZN. PRACÍHO PROSTR.			NOVÁČEK (Z LATINY)
	STARO- EGYPTSKÝ BŮH SLUNCE	ZN. BULHAR CIGARET KARIBSKÝ OSTROV			BOŽSKÉ JÍDLO JM. SPIS. TWAINA					MALAJSKÉ OSLOVENÍ PĀNA SETNINA				
SLOVENSKY „JAKÝ“				CÍL TRÍSKA					PODMOŘ- SKÝ ÚTES TVÁŘ (ANAT.)				JEDNOTKA ELEKTR. NAPĚTÍ	ROSOL- HMOTA Z VODNÍCH ŘAS
TAJITI								ČÁST ČR SÍDLO ITALIE						
HORIZONTY							DRUH LÉKAŘE KURS 1:1							
MRAŽENÁ POCHOUTKA						NÁSTROJ NA ŘEZÁNÍ STŘEVICE					DOMÁCKY OLINA BĚH TERÉNEM			
	LYŽAŘSKÁ DISCIPLÍNA	ZKR. IDENT. ČÍSLA OSTROV ITALIE			KONTRABAS AMERICKÝ ÚŘAD PRO VESMÍR					MALÁ PLA- CHETNICE STAROŘEC. MINCE				
BOJ. ŘEZ				ÚKRYT ZVĚŘE ČÁST KOSTRY					ANGLICKY „NEBO“ ALŽÍRSKÝ PŘÍSTAV			KONEC TAJENKY	MRAVO- VĚDEC	BIOGRAFY
POKLE- KÁVATI								NÁKRČNÍ ŘEMEN OPASEK (ZASTAR.)						
ČÁSTKY PENĚZ							ZVLHČITI ROSOU NOVĚ OSETÉ POLE							
ČÁST KABÁTŮ						OŽEH SÍDLIŠTĚ					ZKRATKA SINUSU LISTNATÝ STROM			
	TROPICKÉ ŠILENSTVÍ	ZKR. ŘED. TELEKOMU- NIKACÍ ČES. MALÍŘ			PRAŽ. ZÁS. PODNIK ZKR. EVEN- TUÁLNĚ					ŠKRABKA U PLUHU NÁZEV RETNICE				
MOHA- MEDŮV ZET				DVAKRÁT SNÍŽ. TÓN ANGLICKY „JEDEN“					VYSOKÁ KARTA KOŽEŠINA KOLEM KRKU				ANGLICKÝ NÁZEV MALÝCH HOUSLÍ	NEMOC- NÍČNÍ ODDĚLENÍ
KRESLIT								ANGLIČANKA SPZ KLATOV						
NEJVYŠŠÍ STARO- GERMÁN, BŮH					KONZER- VAČNÍ PŘÍPRAVEK					VLAÁKNA Z PLODŮ KOKOSOV- NIKU				
POLOTUHÝ DĚTSKÝ POKRM					SPISY					AUTOMOBIL (HOVOR)				

PETR SOKOL

šéfredaktor **CEVROREVUE**,
politikolog

MĚSÍC ČESKÉ PRAVICE

leden

► Přemysl Sobotka znovu předsedou Senátu

Předsedou Senátu se 29. listopadu znovu stal Přemysl Sobotka z ODS. V tajných volbách mu dalo hlasy 74 ze 77 senátorů. Sobotka získal historicky nejvíce hlasů – 96 procent. Staronový předseda Senátu svým kolegům poděkoval za silný mandát, který mu dali. Dodal zároveň, že bude potřebovat spolupráci všech senátorů pro úkoly, které si vytyčil.

V předvolebním projevu Sobotka uvedl, že nominaci přijal proto, že nerad odchází od rozdělané práce. Připomněl, že jako úkoly si mimo jiné sta-

novil zvýšení role Senátu v zahraniční politice, zkvalitnění procesu přijímání zákonů prostřednictvím dialogu mezi oběma komorami parlamentu a ochranu politické kultury. Uvedl také, že Senátu se nabízí role garanta dodržování dělby kompetencí mezi EU a jejími členskými státy.

Místopředsedy Senátu byli zvoleni Jiří Liška, Jiří Šneberger (oba ODS), Jan Rakušan (ČSSD) a Petr Pithart (KDU-ČSL).

► ODS ukončila jednání s ČSSD o společné vládě

Občanská demokratická strana přerušila vyjednávání o nové vládě s ČSSD. Usnesla se na tom 13. prosince Výkonná rada ODS při svém zasedání.

Předseda ODS Mirek Topolánek seznámil Výkonnou radu se stavem vyjednávání, s tím, jak pokračuje vyjednávání v programové části, i s tím, jak pokračuje vyjednávání o půdorysu nové vlády. Po obsáhlé diskusi nakonec Výkonná rada ODS rozhodla za těchto podmínek nepokračovat v jednání o vládě se sociálními demokraty.

Podle týdeníku Reflex dopadlo hlasování členů výkonné rady v poměru 17:12 proti vládě dojednávané se sociální demokracií a KDU-ČSL. Podle Reflexu pro vznik vlády bylo pět členů nejužšího vedení (Topolánek, Nečas, Bém, Langer a Gandalovič), čtyři pražští zástupci, kteří tradičně prosazují velkou koalici, a tři další členové výkonné rady. Proti se postavili tři lidé ze stranické špičky (Bendl, Julínek, Tluchoř) a pak zástupci z regionů, které odmítly spolupráci s ČSSD.

► ODS, KDU-ČSL a SZ podepsaly koaliční smlouvu

Představitelé ODS, KDU-ČSL a Strany zelených podepsali 28. prosince v Kramářově vile koaliční smlouvu. Dokument zahrnuje program společné vlády, rozdělení ministerských křesel a mechanismy koaliční spolupráce. V osmnáctičlenném kabinetu bude mít ODS devět křesel, lidovci pět a zelení budou v čele čtyř ministerstev.

Strany se na vytvoření trojkoaliční vlády dohodly již v polovině prosince. Prezident Klaus se ovšem rozhodl 21. prosince vládu prozatím nejmenovat. Kritizoval obsazení některých ministerstev. Druhá Topolánkova vláda byla nakonec jmenována až 9. ledna.

► Výkonná rada podpořila trojkoalici

Výkonná rada ODS 4. ledna na svém zasedání jednomyslně schválila koaliční smlouvu uzavřenou mezi ODS, KDU-ČSL a Stranou zelených. Zároveň požádala poslance za ODS, aby vládu Mirka Topolánka podpořili při hlasování o důvěře v poslanecké sněmovně.

Předseda ODS Mirek Topolánek na tiskové konferenci po jednání výkonné rady oznámil, že pokud by druhý pokus o sestavení vlády měl být neúspěšný, vezme na sebe politickou odpovědnost: „V mém úvodním slově na výkonné radě zaznělo zcela jasně, že (...) v případě, že bychom měli všech sto hlasů koaličních poslanců a nezískali jsme důvěru, tak dávám k dispozici svou funkci,“ řekl Topolánek.

Již o den dříve se pro podporu nové vlády vyslovil i poslanecký klub ODS. Nikdo z členů poslaneckého klubu nehlasoval na zasedání proti trojko-

aliční vládě, pouze poslankyně Alena Páralová se hlasování zdržela. Senátorský klub podpořil trojkoaliční vládu již 2. ledna.

Naopak kritiku si vláda ODS, KDU-ČSL a SZ vysloužila zejména v řadách pražské a středočeské organizace občanských demokratů., z nichž kritické hlasy zaznívaly již od oznámení vládní sestavy. Někteří hejtmani kritizovali skutečnost, že ODS uvolnila lidovcům posty ministra financí a pro místní rozvoj. Pražská a středočeská organizace se usnesly, že odpovědnost za úspěch trojkoaliční vlády převzal osobně předseda strany Mirek Topolánek. Část politiků ODS v médiích hovořila o tom, že neúspěch druhého pokusu by měl znamenat odchod Topolánka z čela strany. Předseda strany reagoval oznámením, že v případě, že jeho vláda nezíská důvěru, svolá mimořádný kongres strany.

► Jednání o podpoře trojkoalice

Strany trojkoalice jednaly 10. ledna o možné podpoře jejich vlády s ČSSD. Podmínkou pro uskutečnění jednání byl požadavek Jiřího Paroubka, aby se jednání konalo v přímém televizním přenosu. Veřejné jednání nepřineslo žádné výsledky a ČSSD oznámila, že vládu nepodpoří ani nebude tolerovat. Premiér a předseda ODS Mirek Topolánek poslal proto 11. ledna poslancům

ČSSD dopis, v němž je žádal o podporu trojkoaliční vlády. Premiér v něm shrnul důvody, proč není možné sestavit vládu ODS a ČSSD, proč byla ustanovena vláda ODS, KDU-ČSL a Strany zelených s reformními ambicemi a proč by ČSSD měla sehrát roli důstojné opozice.

► Vláda ODS, KDU-ČSL a SZ získala důvěru

Koaliční vláda ODS, KDU-ČSL a Strany zelených získala 19. ledna důvěru Poslanecké sněmovny. Pro hlasovalo všech sto poslanců tří koaličních stran, proti se vyslovilo 97 poslanců a jeden se zdržel hlasování. Poslanci

Melčák a Pohanka opustili jednání sál. Česká republika má téměř sedm měsíců po parlamentních volbách vládu s podporou Poslanecké sněmovny.

WEB

ODS

KOZUSNIK.CZ

! WEB ZDARMA !**NAŠI KLIENTI**www.topolanek.czwww.premyslsobotka.cz**WEBODS.CZ**

ZDARMA JE URČEN VÝHRADNĚ PRO POLITIKY ODS!

Kontakt: Afestační středisko, a. s. | provozovatel služby KOZUSNIK.CZ | www.kozusnik.cz
Olga Vilímková | ředitelka projektu | tel.: 603 827 062 | vilimkova@kozusnik.cz**eStat.cz**
efektivní stát 2006–2011

Zaregistrujte se na

www.estat.cz**CEVRO – LIBERÁLNĚ-KONZERVATIVNÍ AKADEMIE VÁM NABÍZÍ**

➤ Možnost objednat předplatné časopisu **CEVROREVUE** za zvýhodněných podmínek – časopis bude chodit na Vámi určenou adresu, přímo do Vaší schránky.

➤ Dále Vám nabízíme možnost objednat „**Balíček CEVRO**“, jehož součástí jsou všechna čísla časopisu a publikace vydané v roce 2006 a jako bonus na závěr roku **malé překvapení**.

➤ Také máte možnost objednat starší publikace, a to vše pomocí tohoto kupónu.

Stačí si vybrat a zaškrtnout Vámi zvolenou objednávku, doplnit veškeré kontaktní údaje a zaslat kupón na naši adresu nebo fax:

**CEVRO, Jungmannova 28/17
110 00 Praha 1-Nové Město**

fax: 224 237 769

- objednávám roční předplatné časopisu CEVROREVUE v hodnotě 250,- Kč**
- objednávám „Balíček CEVRO“ v hodnotě 500,- Kč**
- objednávám publikaci CEVRO** (uvedte název publikace) **▼**

jméno a příjmení / firma >

adresa >

IČO >

telefon >

email >

Předplatitelé časopisu **CEVROREVUE** mají přednostní právo účasti na konferencích a seminářích pořádaných pod záštitou CEVRO – Liberálně konzervativní akademie.

**CEVROREVUE – časopis
pro příznivce pravicové politiky**

– Informace, které musíte mít!

Publikace

- Co si myslí Topolánek
- Proč volím pravici
- Sociální politika
- České zdravotnictví v evropských souvislostech
- 15 let zahraniční politiky ODS
- Plnou ParouBack

Konference a semináře

- Hamburk, Varšava, Montagnac, Madrid, Lublaň
- Volební remízy a paty v Evropě, Obecní zastupitelstva a evropské otázky, Volby ve střední Evropě – co znamenají pro EU
- České politické strany – křižovatky a cesty

Liberálně-konzervativní akademie

- Jedinečná příprava na působení v politice a veřejné sféře!
- studijní skupina v Praze; kurzy ekonomie, komunikace a veřejné prezentace, mezinárodních vztahů, politického marketingu, politologie, práva

POMŮŽEME VÁM NA CESTĚ VZHŮRU

CEVRO

LIBERÁLNĚ
KONZERVATIVNÍ
AKADEMIE